

ŽÍT JAKO ŽIL JEŽÍŠ

Living As Jesus Lived

Copyright - Zac Poonen (1977)

OBSAH

- 1. Boží plán pro člověka**
 - 2. Žít v pokoře**
 - 3. Žít ve svatosti**
 - 4. Žít v lásce**
 - 5. Žít v Duchu**
 - 6. Žít podle Boží vůle**
 - 7. Žít z moci Boží**
 - 8. Žít pro Boží slávu**
 - 9. Nevěsta Kristova**
-

KAPITOLA 1

BOŽÍ PLÁN PRO ČLOVĚKA

Když Bůh stvořil člověka, neučinil tak proto, že by potřeboval služebníka. Za služebníky měl již anděly a byly jich milióny. Člověka stvořil se záměrem, aby existoval někdo, kdo bude zjevovat Jeho charakter a Jeho podstatu.

Pokud to nebudeme mít stále na paměti, snadno uvěříme scestné myšlence, že lidé, kteří přijali spasení v Kristu, mají primární úkol sloužit Bohu. V tomto omylu žije mnoho věřících.

Když se Bůh rozhodl stvořit Adama, řekl: „Učínme člověka, aby byl naším obrazem, podle naší podoby“ (Gn 1,26).

V okamžiku, kdy Adam zhřešil, měl Bůh již podle svého předzvěděného plánu, jak člověka zachránit z propasti hříchu, do které padl. Příchod Krista v těle a Jeho smrt na kříži – to obojí měl Bůh ve své mysli, dříve než stvořil Adama.

Ve vykoupení, kterým nás Bůh zaopatřil skrze Krista, se uskutečňuje Boží záměr, abychom se navrátili k Bohu a naplnili tak původní Boží záměr s člověkem – abychom zjevovali Boží přirozenost.

Naše spasení je skrze víru v Krista. Víra se opírá o nadpřirozené zjevení Osoby Krista. Jedině víra, která stojí na tomto základě, dovolí Duchu Svatému, aby nás proměňoval do Kristovy podoby.

Rozumové nebo částečné poznání Krista, které se nezakládá na Božím zjevení, nemůže dát světlo a ponechává ve slepotě. To se přihodilo znalcům Písma v Ježíšových dnech. Díky svým výkladům Písma očekávali jiného Krista. Jiného, než jakým byl Ježíš z Nazareta.

Ježíš, kterého zjevuje Bible, je svou podstatou Bůh, roven Otcí. „Vzdal se sám sebe“ a stal se člověkem (Fp 2,6n).

Musíme se snažit, abychom to správně pochopili. Ježíš zůstal Bohem, i když přišel v lidském těle. Bůh nemůže přestat být Bohem. V době, kdy Ježíš žil v těle, nebránil lidem, aby se Mu klaněli, protože byl roven Bohu. Evangelia uvádějí sedm případů, kdy lidem dovolil, aby se Mu poklonili. (Mt 8,2; 9,18; 14,33; 15,25; 20,20; Mk 5,6; J 9,38). Ten, kdo se Boha bojí, ať anděl nebo člověk, poklonu nikdy nepřijímá (Sk 10,25n; Zj 22,8n). Ježíš poklony přijímal, protože byl Boží Syn.

Čeho se vzdal, když se stal člověkem? Vzdal se všech schopností, kterými jako Bůh převyšoval člověka.

Vzpomeňme dvě místa. Písmo říká, že „Bůh nemůže být pokoušen“ (Jk 1,13). Z Písma ale víme, že Ježíš byl pokoušen (Mt 4,1-11).

Víme, že Bůh je vševědoucí (nic mu není skryto). Písmo ale říká, že Ježíš musel přijít až k fíkovníku, aby se podíval, má-li plody (Mk 11,13). Jinde je uvedeno, že neznal den svého druhého příchodu (Mk 13,32).

Z toho jasně vidíme, že se vzdal Božích výsad na dobu, kdy žil na zemi v lidském těle, aby byl jako my.

„To Slovo bylo Bůh.... a to Slovo se stalo tělem“ (J 1,1;14).

Máme-li se vyvarovat kacířství ohledně osoby Krista, musíme plně uznat Jeho Božství i Jeho lidství.

Nelze přehlížet nějakou pravdu Písma a duchovně si tím neuškodit. Pokud nebudeme přikládat stejnou váhu Kristově Božské i lidské podstatě, budeme věřit v neúplného Krista – „jiného Ježíše“, než jakého zjevuje Písmo a budeme ochuzeni v křesťanském životě i ve službě. Jsme povoláni, abychom Krista ctili jako Boha a současně Jej následovali jako člověka.

Svou smrtí nás Ježíš vykoupil a svým životem na zemi nám ukázal, jak má člověk žít podle Boží vůle. Ježíš není pouze náš Spasitel, je také náš Předchůdce [dosl. Předběžec: *ten, kdo šel první a připravil nám cestu*] (Žd 6,20). Dal nám příklad, jak žít v každém čase a v každé situaci v dokonalé poslušnosti Bohu.

Odpuštění hříchů, plnost Ducha a veškeré prostředky milosti, které nám Bůh poskytuje, nás mají dovést k jedinému, konečnému cíli – abychom získali podobu Jeho Syna. Popravdě, jakékoli učení v Božím slově můžeme správně pochopit jen ve světle věčného Božího plánu pro člověka – proměnit ho do podoby Ježíše.

Duch Svátý má dva hlavní úkoly. Písmo je popisuje těmito slovy: „My všichni jako v zrcadle spatřujeme Pánovu slávu a jsme Duchem proměňováni k jeho obrazu, od slávy k slávě“ (2K 3,18).

Duch Svátý se nám neustále snaží v Písmu ukazovat slávu Pána Ježíše (jako v zrcadle) a pak nás proměňovat do Jeho podoby.

I Bůh Otec ve své svrchovanosti vede všechno k témuž cíli. „Víme, že těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...Ty, které předem znal, totiž předem určil, aby přijali podobu jeho Syna“ (Ř 8,28n).

Každou okolnost a situaci v našem životě Bůh směřuje k tomu, aby nás proměnil o něco více do podoby Ježíše.

A tak vidíme, že Otec v nebesích a Duch Svatý v našem srdci pracují společně k témuž cíli – abychom se připodobnili Ježíši.

Čím je podíl Jeho charakteru v našem životě větší, tím více budeme na zemi žít jako On. V tom tkví tajemství plnosti Ducha Svatého.

Ježíš nepřišel na zem jako anděl, ale jako člověk. Bible říká: „Proto (se musel ve všem připodobnit svým sourozencům) musel být ve všem učiněn podobný bratřím“ (Žd 2,17); (těmi bratry jsou Jeho učedníci – Mt 12,49). Kdyby nebyl „ve všem“ jako my (Jeho bratři), nemohl by se nám stát Příkladem. Nemohl by říkat „Následuj mě“, neboť dělat to, co dělá ten, kdo nepodléhá stejným omezením, je nemožné. Proto nás anděl nemůže učít plavat, protože jeho zemská přitažlivost neomezuje stejně jako nás.

Kdyby Ježíš neměl stejná omezení a kdyby nebyl ve všem jako my, Pavlova výzva v 1. Korintským 11,1, abychom ho následovali, jako on Krista, by nadávala smysl, neboť Pavel by nemohl žít jako Ježíš. Pak bychom Kristův život mohli jen obdivovat, nikdy však následovat.

Chvála buď ale Bohu, že Ježíš přišel v těle, jako máme my a že žil ve stejných slabostech těla (se stejnými omezeními) a tak se nám stal příkladem, jaký můžeme následovat.

Když Ježíš -jako člověk- mohl žít svatým, čistým životem, není důvod, proč bychom i my nemohli „žít tak, jak žil On“ (1J 2,6).

Jako lidé podléháme slabosti těla, a proto nám Bůh nabízí stejnou moc Ducha, jakou dal Ježíši, když žil na zemi.

Co udělal Bůh pro Ježíše, s radostí udělá i pro nás, neboť „nás miluje stejně, jako miloval Jeho“ (J 17,23). Jeho moc však může působit pouze „v těch, kdo věří“ (Ef 1,19). Nedostatek důvěry v Boží Slovo je příčinou, proč se dnešní věřící nedokážou vzepřít a proč jsou bezmocní vůči hříchu a Satanu.

Máme příkaz jít „ve šlépějích Toho, který se nikdy nedopustil hříchu“ (1P 2,21n). Dábel se proto bude snažit, abychom sami sebe omlouvali, že jsme jenom lidé, a tudíž nemůžeme jinak, než příležitostně hřešit. Uvidíme-li však, že Ježíš přišel ve stejném těle a potýkal se s toutéž slabostí těla jako my a přesto nikdy nezhřešil, vyplynou z toho DVĚ věci:

- (1) Nebudeme mít už omluvu pro svůj hřích.
- (2) Získáme víru, že i my můžeme vítězit nad hříchem jako Ježíš.

A proto se modlím spolu s Pavlem, aby když čtete výklady Písma v této knize, „aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal Ducha moudrosti a zjevení v pravém poznání jeho samého (Krista)...a... aby vás podle bohatství své slávy posílil mocí skrze svého Ducha na vnitřním člověku“ (Ef 1,17; 3,16).

Jedině skrze plné poznání Krista můžeme poznat moc Ducha Svatého. Ježíš je totiž dokonalým příkladem toho, jak jedná člověk, který je plný Ducha.

Když budeme věnovat pozornost tomu, jak žil, když byl na zemi, můžeme pochopit, co je pravá plnost Ducha.

KAPITOLA 2

ŽÍT V POKOŘE

Nebesa vypravují o Boží slávě; obloha vypovídá o díle jeho rukou (Ž 19,2). Vesmír se vyznačuje takovou rozmanitostí, že to lidský rozum ani nemůže pochopit. Na jedné straně obří galaxie, které se řítí prostorem i miliardy světelných let daleko a současně každé i pouhým okem neviditelné smítko hmoty ve vesmíru se skládá z atomů a ty se skládají z elektronů, které v nich obíhají kolem jádra. To vše ukazuje, jak je Bůh veliký.

Učedník Ježíše Krista však Boží velikost nespatřuje v první řadě v těchto úžasných divech vesmíru, ale mnohem více v tom, jak velická musela být pokora, která přiměla Božího Syna vzdát se sám sebe a přijít v našem těle a ztotožnit se s naším padlým rodem.

Apoštol Jan řekl, „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu“ (J 1,14). A my můžeme dodat – „slávu, která ještě mnohonásobně překonává slávu, jakou spatřujeme ve stvoření.“

Král Nebes přišel a přebýval mezi námi jako jeden z nás; v těle, jaké máme my. Nepočínal si blahosklonně ani povýšeně, ale přišel ve skutečné pokoře a ve všem se s námi ztotožnil.

Sláva Pána Ježíše spočívá mnohem více v Jeho pokoře, než v úžasných zázracích, které konal.

Duch Svatý nám chce ukazovat především cestu pokory, abychom se po ní učili chodit po všechny své dny. A právě touto cestou máme Ježíše následovat.

Dříve než přišel na zem, aby se stal člověkem a prožil čistý život plný lásky, pokořil se. To byl Jeho první krok. A právě tímto krokem musíme začít i my.

Tisíce let předtím, než Ježíš přišel na zem, Bůh stvořil anděla Lucifera. V moudrosti a krásě, byl dokonalý. Bůh jej ustanovil za nejvyššího z andělů. Stalo se však, že v pýše a nespokojenosti s postavením, které mu Bůh určil, se Lucifer toužil pozvednout ještě výš (Ez 28.11-17; Iz 14,12-15). Do Božího stvoření tím uvedl hřích. Bůh jej proto neprodleně svrhl a tak se stal Satanem.

Pýcha je tím prapůvodním kořenem každého hříchu a zla ve vesmíru.

Jakmile Adam zhřešil, získal nákazu Satanské pýchy i on.

Od té doby se všichni Adamovi potomci rodí s touto infekcí.

Od tohoto jedu Ježíš člověka zachránil tím, že se pokořil.

Tak, jako hřích má svůj původ v Luciferově pýše, má vykoupení svůj původ v Ježíšově pokoře. Mysl Kristovu máme do té míry, nakolik je v nás Jeho pokora. Ta je neomylným ukazatelem duchovního růstu.

Ježíšovu pokoru zjevuje už to, že z nebeské slávy přišel na zem, neboť „musel být ve všem jako jeho bratři“ (Žd 2,17). Navíc „i jako člověk se ponížil“ (Fp 2,8). Před Bohem zaujal místo mezi ostatními lidmi. Stal se ničím, aby Boha učinil vším. To je skutečná pokora.

Světskou slávu nebo důležitost člověka lidé spatřují v jeho postavení, bohatství, vzdělání, původu, atd. Jak odlišná je Boží sláva, která se zjevuje v Ježíši Kristu!

Ježíš byl jediný, kdo si mohl zvolit, v jaké rodině se narodí. Takovou možnost nikdo z nás nemá.

Jakou rodinu si zvolil? Rodinu neznámého tesaře z místa zvaného Nazaret, o němž lidé říkali: „Co odtamtud může vzejít dobrého?“ (J 1,46). Josef a Marie byli tak chudí, že si ani nemohli dovolit Bohu obětovat beránka jako zápalnou oběť (srov. Lk 2,22-24 a Lv 12,8).

Ježíš byl jediný, kdo si mohl zvolit místo narození. Jaké místo si zvolil, když měl takovou možnost? Byly to jesle pro krmení zvěře!

Povšimněme si dále rodové linie, kterou pro sebe Ježíš zvolil. U Matouše 1,3-6 jsou v Ježíšově rodokmenu zmíněny čtyři ženy. První, Tamar, která získala syna ze svého tchána Judy skrze cizoložství. Druhá, Rachab, o níž se říká, že byla prostitutkou v Jerichu. Třetí, Rút byla potomkem Moába, narozeného z cizoložství Lotovy dcery se svým vlastním otcem. Čtvrtá byla Urijášova žena Bat-šeba, s níž zcizoložil David.

Proč si zvolil opovrhovanou rodovou linii? Aby se stal součástí padlého Adamova lidstva. V tom vidíme Jeho pokoru. Nechtěl se pyšnit rodinou nebo předky.

Ježíš se ztotožnil s člověkem naprosto ve všem. Věřil, že lidé jsou si ze své podstaty rovni, nehledě na barvu pleti, rodinu, postavení atd. Byl jedním z těch nejmenších a společensky nejnižší postavených. Přišel a ponížil se, aby mohl sloužit všem. Pozvednout druhého může jen ten, kdo je níže. A s takovým postojem přišel Ježíš.

Duch Svatý nás proměňuje obnovou naší mysli (Ř 12,2). Právě naše mysl je tou půdou, kam se zasévá semeno pravé Kristovy pokory. Nakolik jsme v pokoře proměňováni do

Kristovy podoby, se nepozná z toho, jak jednáme a co děláme před zraky ostatních, ale o čem přemýšlíme, když jsme o samotě a jak se porovnáváme s druhými.

„Pokládat jeden druhého za přednějšího než sebe“ (Fp 2,3) a sebe považovat za „zdaleka nejmenšího ze všech svatých“ (Ef 3,8) můžeme jen tehdy, když o sobě nesmýšlíme povýšeně.

Ježíš se považoval za člověka, který je před Otcem ničím. Jen tak se skrze Něho mohla zjevovat Boží sláva ve vší své plnosti.

Ježíš přijal postavení nicotnosti před Otcem, a proto se mohl radostně podřídít všemu, co Otec pro Jeho život určil a celým srdcem vždy poslechnout všechny Otcovy příkazy.

„Ponížil se, stal se poslušným až k smrti“ (Fp 2,8).

Naprostá poslušnost vůči Bohu je neomylným znakem pokory. Neexistuje lepší test.

Třicet let se Ježíš podřizoval svým nedokonalým rodičům, neboť taková byla vůle Jeho Otce. Věděl mnohem více než Josef a Marie a na rozdíl od nich byl bez hříchu. Přesto jim byl poddán (Lk 2,51).

Pro člověka není snadné být poddán někomu, kdo není tak chytrý nebo duchovní jako on. Pro toho, kdo je ale skutečně pokorný, to není těžké. Ten, kdo poznal, že je v Božích očích nicotný, nemá potíže podřídít se tomu, koho nad ním Bůh ustanovil.

Ježíš si zvolil povolání, kterým na druhé nedělal dojem – byl tesařem. Když vstoupil do veřejné služby, nenechal se oslovovat tituly – ani před jménem ani za jménem. Nenechal by si říkat „Pastore“ Ježíši. A už vůbec ne „Ctihodný doktore“ Ježíši. Nikdy netoužil po významném pozemském postavení nebo titulu, jimž by se nadřadil lidem, kterým přišel sloužit. Kdo má uši k slyšení, ať naslouchá.

Když Ho zástupy chtěly provolat králem, vytratil se z jejich středu (J 6,15). Chtěl, aby byl znám pouze jako „syn člověka“.

Nikdy nehledal lidskou chválu a bylo mu jedno, jak o Něm lidé mluví. Žil neustále před tváří Svěho Otce, Jemu se toužil líbit, a proto Mu nevadilo, když Ho lidé ignorovali nebo Jím pohrdali. Záleželo Mu vždy jen na tom, aby došel uznání od Otce.

Když někoho uzdravil nebo učinil zázrak, dbal na to, aby se o tom nikdo nedověděl. Jeho zázraky byly projevem milosrdenství, které prokazoval těm, kdo byli souženi nejrůznějšími nemocemi. Nedělal je pro senzaci. Když vzkřísil Jairovu dceru, důrazně nařídil, aby se to nikdo nedověděl (Mk 5,43). To vše zveřejnili teprve apoštolové, když Ježíš odešel ze země.

U poslední večeře před ukřižováním, vzal umyvadlo s vodou a myl učedníkům nohy. Udělal to, co bylo naprosto typické pro celý Jeho život – sloužil druhým. Všiml si, že

učedníci mají zaprášené nohy, pohotově vzal umyvadlo a udělal, co bylo třeba. Nečekal, až to udělá někdo jiný. Ukázal, jak má jednat sloužící. Nečekal, až ho někdo požádá. Viděl, co je potřeba a udělal to.

Ježíš se sjednotil s tou nejnižší společenskou vrstvou. Stal se jedním z nich. Byl bez hříchu a dokonalý, ale nikdy nejednal tak, že by těm, kdo se s ním setkali, mohlo být hloupě nebo trapně, že jsou nedokonalí. Se svými učedníky, nejednal přezíravě ani povýšeně. Ve svém jednání vůči druhým byl natolik laskavý a přátelský, že se Jej odvažovali napomenout nebo Mu radit (Mt 16,22; Mk 4,38; 9,5).

Ježíšovu pokoru vidíme i v tom, že hledal společenství v modlitbě se svými učedníky. V Getsemanské zahradě chtěl, aby se Petr, Jakub a Jan modlili spolu s ním, když „mu bylo úzko až k smrti“ (Mt 26,38). Ježíš si uvědomoval, že tělo, které na sebe vzal, je naprosto slabé. Proto s nimi potřeboval mít společenství, aby se modlili společně.

Když nejsme dost upřímní, abychom uznali před Bohem svou nicotnost, bráníme Boží moci, aby se skrze nás mohla projevit. Ježíš ukázal, co je cesta pokory: znamená to přiznat si slabost těla a svou lidskou nicotnost.

Pokořil se, a proto Ho Bůh vyvýšil na nejvyšší místo ve vesmíru (Fp 2,9). Jen ti, kdo se na cestě pokory odváží nejhloběji, budou sedět s Ježíšem ve slávě po Jeho pravici a levici.

Ježíš po celý svůj život neustále sestupoval. Sestoupil s nebe a pak sestupoval níž a níž až na kříž. Ani na malý okamžik neustoupil zpět, aby se povýšil.

Na zemi dnes působí dva duchové. Duch Satana (Lucifera), který lidi pohání, aby stoupali výš a nebo se nad druhé povyšovali – ať už ve světě nebo v církvi. A duch Kristův, který lidi vede k tomu, aby se stále víc a více pokořovali jako jejich Pán a Mistr. Ježíš sestoupil až do hloubi jako zrno pšenice a všichni Jeho opravdoví učedníci se bezpečně poznají podle toho, že jednají také tak.

Ježíšovu pokoru je nejlépe vidět v Jeho smrti. Nikdy se nekonal nespravedlivější soud, než před jakým stál Ježíš. Přesto se nechal pokořovat, poddal se posměchu, nechal si ubližovat, křivdit a působit nespravedlnost. Na své nepřátele nesvolával kletby. Nevyhrožoval odvetou ani nevolal na pomoc anděly. Vzdal se všech práv, která Mu jako Božímu Synu náležela.

Pro lidstvo je příhodný známý symbol „zdvižené ruky se zaťatou pěstí“. Ukazuje na dvě věci: na touhu prosadit svá práva, moc a vlastnictví a na touhu po odvetě.

Ježíš na kříži naopak své dlaně ochotně otevřel, aby přijal hřeby. Jeho dlaně byly vždycky otevřené k dávání. Dávaly, dávaly a dávaly. Nakonec dal i svůj život. To je pravá pokora. To je pravé „lidství“, jaké si Bůh přeje.

Ježíšův učedník, který chce zjevovat Boží charakter, musí být ochoten nespravedlivě trpět, aniž by si stěžoval.

Bible říká: „budete-li snášet utrpení, ač jednáte dobře, je to milost před Bohem, je to vzácné a Bohu milé. K tomu jste přece byli povoláni – je to neoddělitelná součást vašeho povolání, neboť i Kristus trpěl... a zanechal vám Svůj osobní příklad, abyste šli v Jeho šlépějích... když Mu spílali, neodplácel spíláním, když trpěl, nehrozil, ale předával vše Tomu, jenž soudí spravedlivě“ (1Pt 2,20-23).

Ježíš měl pokoru, která Mu nedovolovala někoho soudit. Bůh sám je soudcem všech lidí; a každý člověk, který soudí druhé, zaujímá postavení, které náleží pouze Bohu. Když Ježíš žil na zemi jako člověk, řekl: „já nesoudím nikoho“ (J 8,15) a přenechal veškerý soud Otcí. Také na tom vidíme krásu Jeho pokory.

Ježíš se ochotně poddal pokořující smrti, kterou Mu jeho Otec předem určil. Věděl, že lidé, kteří naplánovali a vykonali Jeho ukřižování, jsou nástroje v Otcově ruce a ochotně pil ten kalich, který „Mu Otec dal“ (J 18,11).

Byl poslušný až k smrti, a to smrti na kříži“ (Fp 2,8).

To je ten skutečný Ježíš, kterého zjevují Písma. Jemu lidé nevzdávali pocty, jako dnes moderním evangelistům, kteří jsou populární jako nějaké celebrity nebo filmové hvězdy. Naopak, byl v opovržení a odmítán; a svět jeho dnů se Ho zbavil, když Ho přibil na kříž. Dnešní svět je stejný; a učedník není nad svého Mistra. Křesťanství, které je u lidí populární a sklízí pochvalu světa, je padělek. Celým svým životem, od narození až po svou smrt Ježíš zjevoval, že „co je u lidí vznešené, je před Bohem ohavnost (Lk 16,15).

„Učte se ode mne,“ řekl Ježíš, „neboť jsem tichý a pokorný v srdci“ (Mt 11,29). Ze všeho nejvíce chtěl, aby se od Něho učedníci učili pokoře. A to platí i pro nás.

KAPITOLA 3

ŽÍT VE SVATOSTI

Bůh je Světlo. Bůh je Láska (1J 1,5; 4,8). „Přebývá v nepřístupném světle“ (1Tm 6,16). Bůh je svatý a ke svatosti povolává i nás.

Svatost může člověk získat jedině skrze pokušení. Adam byl stvořen nevinný; neznal dobré ani zlé. Bůh chtěl, aby byl svatý, a proto dovolil zkoušku.

Strom poznání dobrého a zlého stvořil Bůh. Nemohl tedy být zlý ze své podstaty. Stál ve světě, o němž Bůh prohlásil, že je „velmi dobrý“ (Gn 1,31). I tento strom byl velmi dobrý, neboť měl Adamovi poskytnout příležitost dojít svatosti – tím, že odmítne pokušení.

Bible říká, „Pokládejte za velikou radost, moji bratři, když na vás přicházejí rozličné zkoušky“ (Jk 1,2), neboť zkoušky/pokoušení nám pomáhají získávat podíl na Boží svatosti (Žd 12,10) a stávat se „dokonalými a bez vady“ (Jk 1,4).

Když mluvíme o Ježíšově svatosti, nemáme na mysli tu svatost, kterou měl jako Bůh – v té bychom Ho nemohli následovat. Vidíme ale Toho, „kdo byl ve všem učiněn podobný bratřím“ a „ve všem prošel zkouškami jako my, avšak bez hříchu“ (Žd 2,17; 4,15).

Ježíš je náš Předchůdce (Žd 6,20), který běžel první v závodě, ve kterém běžíme i my, připravil nám cestu a říká, „Následuj mě“ (J 12,26). Když hledíme na Toho, který takto běžel před námi, můžeme i my běžet s vytrvalostí, aniž bychom umdlěli nebo ztráceli odvahu (Žd 12,1-4).

Ježíš obstál v každém pokušení, se kterým se člověk může setkat. Byl zkoušen „v každém ohledu jako my“, jak nám to jasně říká Židům 4,15, a to je nám posilou. Bůh nikomu nestrání. Ježíš neměl k dispozici jinou moc, než jakou dnes Bůh nabízí nám. Jako člověk se Ježíš setkával s pokušením a přemáhal ho v síle, kterou měl od Svého Otce skrze Ducha Svatého.

Satan člověku vždycky namlouval, že Boží zákony nelze dodržet. Ježíš však jako člověk svým životem v naprosté poslušnosti dokázal, že je to lež. Dnes bychom tedy svůj hřích mohli omlouvat pouze v takovém případě, že bychom měli překonávat pokušení nebo se řídit příkazy a nařízeními, s jakými se Ježíš nesetkal. Kdyby Ježíš žil dokonale, ale bez slabosti těla nebo měl speciální moc, jakou nám Bůh k dispozici nedává, nebylo by možné Ho následovat ani se posílit Jeho vítězným příkladem v okamžiku pokušení. Svým pozemským životem však Ježíš prokázal, že moc, kterou Bůh člověku dává, plně postačuje, a díky ní lze plnit Boží požadavky, které jsou zapsané v Jeho Slovu.

„Nemáme takového velekněze, který by s námi nemohl soucítit v našich slabostech, nýbrž takového, který ve všem prošel zkouškami jako my“ (Žd 4,15). Na Ježíši a Jeho životě bez hříchu, Bůh světu ukázal, že skrze moc Ducha Svatého člověk může dosáhnout plného vítězství nad hříchem a Boha poslouchat radostně. Jestliže v NĚM zůstáváme, MŮŽEME „žít tak, jak žil on“ (1J 2,6).

Příležitost hřešit měl Ježíš denně stejně jako my a Otec Ho nechal projít veškerým pokušením, s jakým se lidé v životě setkají. Získal tak průpravu stát se naším Vůdcem a Veleknězem (Žd 2,10;17;18; 5,7-9). V každém pokušení vždy zapřel sebe a umrtvil žádosti těla, které ho pokoušely k hříchu. Tak po celý svůj život denně „trpěl v těle“.

Písmo na NĚJ poukazuje jako na náš Příklad: „Když tedy Kristus za nás trpěl v těle, i vy se vyzbrojte týmž smýšlením, totiž že ten, kdo trpěl v těle, skoncoval s hříchem, abyste po zbývající čas života v těle již nežili podle lidských žádostí, nýbrž podle Boží vůle (1P 4,1n). „Poslušností až k smrti“ Ježíš demonstroval, že je lepší trpět v těle, než Boha neposlechnout v jediné věci.

Podstata hříchu spočívá v tom, že člověk jedná podle své vůle. Tajemství svatosti spočívá v tom, že člověk zapírá svou vůli a koná vůli Boží. Tímto způsobem žil Ježíš. Říkal: „Nevyhledávám svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.... Sestoupil jsem z nebe, ne abych činil svou vůli, ale vůli toho, který mne poslal.... Ne jak já chci, ale jak chceš ty“ (J 5,30; 6,38; Mt 26,39).

Ježíš obětoval svou lidskou vůli jako věčnou oběť svému Otci, i když to představovalo intenzivní utrpení. Vždyť čteme, že „ve dnech svého pozemského života s hlasitým křikem a slzami obětoval modlitby a úpěnlivé prosby“ (Žd 5,7).

Ježíš v Getsemanské zahradě upozorňoval tři z učedníků, že tělo je slabé a nabádal je, že pokušení přemohou, budou-li ostražití [bdělí jako hlídka], aby ho včas rozpoznali, a budou-li se modlit, tj. hledat u Boha milost ku pomoci (Mt 26,41). On Sám to tak dělal, a jedině tím vítězil.

Před cestou do Getsemane řekl Ježíš učedníkům, že brzy přijde den, kdy budou dělat stejné skutky jako On, neboť Otec jim pošle Ducha Svatého, aby jim byl „Pomocí“ (J 14,12.16). Ježíš nepřišel, aby nás učinil činiteli zázraků, ale aby nás učinil svatými. Konal skutky svatosti a skutky poslušnosti Otci a to jsou ony skutky, o nichž zaslíbil, že je budeme činit i my. Tyto skutky On ale nekonal jako Bůh, nýbrž jako člověk naplněný Duchem Svatým.

Když byli učedníci v den Letnic naplněni Duchem Svatým, i oni přijali tu moc činit skutky poslušnosti, které konal Ježíš. Moc uzdravovat nemocné, křísit mrtvé, očišťovat malomocné i vymítat demony dostali již dávno před tím, ještě za Ježíšova života na zemi (Mt 10,8). Tehdy ale ještě neměli moc přemáhat hřích. K tomu potřebovali naplnění Duchem Svatým, které přišlo až o Letnicích.

Plnost Ducha Svatého potřebujeme k tomu, abychom mohli konat „Ježíšovy skutky“, jinými slovy, abychom mohli „konat Boží vůli“ (viz J 4,34). Tak slavný život nám Bůh nabízí v Nové smlouvě.

Neboť co bylo Zákonu nemožné, kvůli slabosti těla, to učinil Bůh: Poslal svého Syna v podobě těla hříchu a jako oběť za hřích. Odsoudil hřích v těle, ABY byl požadavek Zákona („Boží vůle“) naplněn v nás, kteří nechodíme (nežijeme) podle těla, ale podle Ducha“ (Ř 8,3n).

Ježíš byl pokoušen po celý svůj život a vždy zvítězil. To má pro nás obrovský význam: otevřel nám tím Cestu, po které Ho můžeme následovat.

Ta Cesta, kterou nám Ježíš připravil je nazvána „cestou novou a živou“. „Máme tedy smělou důvěru, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest skrze své tělo“ (Žd 10,19n).

Příbytkem Boží slávy byla Nejsvětější svatyně chrámu. Právě tam nám Ježíš umožnil přístup a tam Je máme následovat, abychom mohli dojít podílu na Jeho svatosti. On je

Předchůdcem, který jako první ze všech vstoupil skrze oponu těla (Žd 6,20). Hledme na Jeho příklad a s vytrvalostí běžme v tomto závodě, který je před námi (Žd 12,1n).

My už oponu roztrhnout nemusíme. Tu již roztrhl náš Pán jednou provždy. Máme ale jít za Ním a vstoupit skrze roztrženou oponu – cestou kříže, cestou umrtvování těla a jeho žádostí.

Právě umrtvováním těla zjevoval Ježíš slávu Boží svatosti v celém svém pozemském životě. Jiné cesty není ani pro nás. Ten čistý Ježíšův život může být na našem těle zjevován pouze a jedině tehdy, když na svém těle nosíme „Ježíšovo umírání“ (2K 4,10).

Duch Svatý (který je v nás) nás vždycky povede cestou kříže, jako vedl Ježíše. To je cesta, na níž budeme schopni rozšiřovat svůj podíl na Jeho svatosti. Tak tomu bylo s Ježíšem samotným a tak tomu bude se všemi, kdo jdou Jeho cestou.

Ježíš přišel, aby nás učinil spoluúčastníky Boží přirozenosti, aby Jeho vlastní život, který měl sám v sobě, byl i v nás.

„Jeho Božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti... Tím nám daroval vzácná a převeliká zaslíbení, abyste se skrze ně stali účastníky Boží povahy“ (2Pt 1,3n).

Bůh nezaslíbil, že nás učiní prosté hříchu a dokonalé zde na zemi. O dokonalost máme usilovat. Můžeme zde ale žít ve vítězství nad vědomým hříchem.

Vidíme, že Ježíš byl pokoušen ve všem jako my. Nejsilnější pokušení bývají ta, která útočí na oblast myšlení. Tomu byl vystaven i Ježíš. Přesto nikdy nezhřešil. Proto i my můžeme v oblasti myšlení vítězit a očišťovat se.

Ježíšova řeč byla ryzí. Z jeho úst nikdy nevyšlo nečisté nebo plané slovo. Vždy mluvil pravdu. V Jeho ústech nebyla lest. Nikdy se neúčastnil rozhovoru, jak víc a víc vydělávat (víc, než co bylo potřeba). Takové věci Ho nezajímaly. Jeho mysl se upínala k tomu, co je nahoře, ne k tomu, co je na zemi. Materiální věci nepochybně používal. Nemiloval je však a nepřilnul k nim.

Ježíšova svatost vycházela z Jeho nitra. Vnější nábožnost u Něho nenajdeme ani při stolování, v oblékání ani v jednání s druhými. Nebyl asketa ani poustevník. Žil a pracoval uprostřed všedního světa. Oblékal se jako ostatní lidé, jedl a pil co bylo obvyklé (Lk 7,34), užíval všechny dobré věci, které Bůh člověku poskytoval, aby se z nich v tomto světě těšil (1Tm 6,17). V jídle nebyl nestřídmý. Uměl se ovládat. Boží nadpřirozenou moc nezneužil pro sebe, aby udělal z kamenů chléb po čtyřicetidenním půstu, ani když jindy častokrát vyhladověl a neměl co jíst. Stýkal se s náboženskými lidmi i s nejhorsšími hříšníky, a přece zůstal bez poskvrny, neboť Jeho svatost vyvěrala z Jeho nitra.

Hřích nebyl tím jediným, čemu se Ježíš vyhýbal. vzdal se i mnoha legitimních požitků, jež byly neužitečné, nebo by se z nich nemohl těšit, pokud by neodložil stranou důležité

úkoly, které měl vykonat a na kterých Otci tolik záleželo (1K 6,12).

Ježíšova svatost pramenila z toho, že celý život hluboce rozjímal o Božím Slově. Již ve svých 12 letech měl důkladnou znalost Slova díky tomu, že usilovně přemýšlel nad Písmem, neboť toužil, aby mu Duch osvětlil každé Slovo. Znal Písmo lépe než znalci Písma, protože věděl, že potřebuje zjevení Ducha a vyhledával ho. Nechodil do biblické školy. Učil se veden Otcem jako praví starozákonní proroci – Mojžíš, Elijáš, Elíša, Jeremjáš, Jan Křtitel a další. Mějme na paměti, že žádný pravý prorok, kterého známe z Bible, nechodil do biblické školy.

Ježíš studoval Slovo a pak se jím řídil. Slovo se tak stalo mocnou zbraní v Jeho ústech nejen tehdy, když bojoval se Satanem (Mt 4,1-11), ale i v kazatelské službě. Mluvil v moci a Jeho kázání byla namířena proti populárním tradicím, které tehdy prosazovali znalci Písma a učitelé zákona.

Odhalil pokrytectví a světskost farizeů a řekl jim, že peklu neuniknou, ačkoli zastávají správné učení (Mt 23,33). Odhalil také mylné učení a nesprávné výklady Písma, které zastávali Saduceové (Mt 22,23-33).

O popularitu Ježíš ve svém kázání nikdy neusiloval. Raději by podstoupil mučení a agónii, než aby slevil z jediného písmenka pravdy. Nechtěl „pokoj a jednotu za každou cenu“. Dokonce Jeho nepřátelé uznali, „že je čestný a učí pravdě nehledě na následky, beze strachu či nadřzování“ (Mt 22,16 parafráze).

Ježíšovu svatost lze také spatřovat v horlivosti, s jakou Mu šlo o čistotu Božího domu (J 2,14nn). Když vstoupil do chrámu a uviděl ty, kteří vydělávali peníze ve jménu náboženství, vzplanul spravedlivým hněvem a s bičem v ruce je vyhnal.

Bible říká, abychom se hněvali a nehřešili (Ef 4,26). Když římsí vojáci Ježíše tloukli a bičovali v Pilátově paláci, snášel to trpělivě. Nikdy se nerozhněval, když se jednalo o Jeho osobu. Hněv v takovém případě by byl hřích. Pokud ale šlo o čistotu Božího domu, to bylo něco jiného. To by byl hřích se nerozhněvat.

Ten den použil bič a nestaral se o to, jestli Ho lidé pochopí, a jestli si nebudou říkat, že nad sebou ztratil kontrolu nebo jednal podle těla. V žádné situaci Mu nezáleželo na tom, co si o Ném lidé pomyslí. Přišel uvést meč (Mt 10,34); a nešetřil ho. Jeho meč řezal, působil rány i bolest (Žd 4,12n; Iz 49,2n). Tak se zjevila Otcova sláva.

Ježíšův život byl ten nejkrásnější, nejspřádanější, nejpokojnější a nejšťastnější, jaký kdy tento svět viděl. Bylo to tím, že se naprosto řídil Božím slovem.

Vzpomeňme na řád ve vesmíru. Hvězdy a planety se pohybují s takovou přesností, že podle nich můžeme řídit hodiny na milióntiny vteřiny. Spolehlivost jejich drah je taková, že astronomové mohou spočítat, kde se nacházela nebo se bude nacházet ta která hvězda nebo planeta v určitém čase. V čem tkví tajemství tak dokonalého řádu? V tom, že se

pohybují přesně podle Boží vůle. Pohybují se svou rychlostí po svých drahách, jak určil Stvořitel.

Kde je poslušnost vůči Bohu a Jeho řádu, tam je dokonalá harmonie a krása. Kde poslušnost vůči Bohu a Jeho řádu chybí, tam je chaos a ošklivost.

I hvězdy (tím, jak poslouchají) jsou němými svědky toho, že Boží zákony jsou pro nás to nejlepší a že nejsou přítěží.

Ježíš svým životem podal svědectví, že zbožnost je užitečná pro život nynější i budoucí (1Tm 4,8). Nikdo nemůže být šťastnější, pokojnější a spokojenější než zbožný člověk. „Bázeň před Hospodinem je pramenem života“ (Př 14,27). Ježíš se řídil slovem „každý den buď horlivý v bázni před Hospodinem (Př 23,17) a Bůh vyslyšel jeho modlitby pro jeho bohabojnost (Žd 5,7). Nad Ježíšem bylo nebe vždy otevřené, neboť žil v bázni před Bohem. Řekl „Ctím svého Otce“ (J 8,49). Svým životem dosvědčil pravdivost slova: „Počátek moudrosti je bázeň před Hospodinem“ (Př 9,10).

Bůh vyslyšel Jeho modlitby ne proto, že byl Boží Syn, ale proto, že byl bohabojný (Žd 5,7). Bůh Ho pomazal radostí a mocí Ducha Svatého – „olejem radosti“ ne proto, že byl Boží Syn, ale proto, že miloval spravedlnost a nenáviděl nepravost (Žd 1,9). Bůh se přiznává jen k tomu, kdo je morálně čistý. V tom tkví tajemství duchovní autority.

Náboženský svět Ježíšových dnů nesdílel Boží pohled na Ježíšovu svatost. Jeho svatost je provokovala k zášti, protože beze strachu odhaloval jejich hříchy (Jn 7,7). Byli vůči Němu nepřátelští. Odmítali Ho, nenáviděli a kritizovali. Židovští vůdci Ježíše nechali vyvést ven ze shromáždění a nakonec Ho zabili – to proto, že kázal svatost. Neukřižovali by ho, kdyby žil svatě a je nechal být. On ve svých kázáních však veřejně odsuzoval jejich pokrytectví a odhaloval jejich hříchy. Proto se rozhodli, že ho umlčí.

Ježíš řekl: „Jejich odsouzení je v tom, že Světlo přišlo na svět, ale oni si zamilovali více tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Pojali v nenávist nebeské Světlo, protože toužili hřešit skryti v temnotě. Vyhýbali se Světlu ze strachu, aby jejich skutky nebyly odhaleny (J 3,19n parafráze).

Dnešní ‚křesťanský‘ náboženský svět je úplně stejný a učedník není nad svého Mistra. Budeme-li chodit ve svatosti, uznání od vlašného křesťanstva nečekejme. „Všichni, kdo chtějí zbožně žít v Kristu Ježíši, zakusí pronásledování – v jakékoli zemi, v jakékoli době (2Tm 3,12). Takové pronásledování přichází předně od náboženských lidí. Stejně tak to zakusil sám Ježíš.

Chce-li kdo Pána následovat, ať si nejprve sedne a spočítá náklad (Lk 14,28), teprve pak ať vyjde k Němu ven za tábor a nese Jeho potupu (Žd 13,13).

KAPITOLA 4

ŽÍT V LÁSCE

Poznali jsme, že Bůh je Světlo i Láska. Boží sláva se zjevila v Pánu Ježíši, který je plností Světla i Lásky. Světlo a Láska jsou od sebe neoddělitelné. Pravá svatost je plná lásky a pravá láska je dokonale čistá. Rozlišujeme je zde jen pro snazší pochopení.

Říká-li někdo, že dosáhl svatosti, ale Boží láska v něm není, pak to není skutečná svatost, ale farizejská „spravedlnost“. A jestliže někdo naopak tvrdí, že má ke všem velkou lásku, ale nežije v čistotě a spravedlnosti, i ten klame sám sebe, protože nechápe rozdíl mezi Boží láskou a všeobjímající sentimentalitou.

„Spravedlnost“ farizeů byla zkostnatělá a suchá. Byli jako kostlivci – toporní a odpudiví. Zčásti měli pravdu; ta byla ale celkově pokřivená a měla špatné proporce.

Ježíš měl plnou, celou Pravdu. Stál za každým písmenkem nebo čárkou Božího zákona pevněji a odhodlaněji než farizeové. Neměl jen kostru. Byl krásný - z masa a kostí (kosti měl obalené masem), byl plný života, jak Bůh zamýšlel – představoval Světlo obalené Láskou. Mluvil pravdu, ale říkal ji v lásce (Ef 4,15). Jeho slova měla moc a zároveň byla plná milosti (Lk 4,22,36).

To je ta slavná podoba, kterou se nám Duch Svatý snaží ukazovat a skrze nás zjevovat.

Bůh JE láska. Ne, že pouze jedná láskyplně. On JE LÁSKA ve své nejhlubší podstatě. Tuto Boží slávu je jasně vidět na Ježíši. Ježíš nedělal jen pouhé skutky lásky. Procházel zemí a „činil dobře“ všem (Sk 10,38). Bylo to díky tomu, že Boží láska zaplavila celou Jeho osobnost.

Láska, stejně jako svatost a pokora, vychází z nitra člověka. Z nitra toho, kdo je plný Ducha, vyvěrají řeky živé vody (J 7,38n). Naše niterné myšlenky a postoje prostoupí naše slova, činy i naši osobnost jako příjemná vůně. Takové vůně si ostatní rychle všimnou. Pokud jsme sobečtí a vůči druhým plní kritiky, naše slova nebo činy lásky neznamenaají nic. Bůh touží po „niterné opravdovosti“ (Ž 51,8).

Pro Ježíše má každá lidská bytost nesmírnou hodnotu, proto si vážil každého. Je snadné si vážít někoho, kdo je zbožný, kultivovaný a inteligentní. Možná milujeme bratry a sestry v Kristu, a můžeme si proto myslet, že jsme duchovně pokročilí. Ježíš ale miloval všechny lidi, a v tom je teprve skutečně vidět Boží Slávu. Ježíš nikdy nepohrdal nikým pro jeho chudobu, nevědomost, ošklivost nebo nedostatek kultivovanosti. Jediná lidská duše pro Něj má mnohonásobně větší hodnotu, než celý svět i se vším, co je na něm (Mk 8,36). A tak si cenil každého člověka. Proto měl zalíbení v každém člověku. Viděl, že lidé jsou svedeni a spoutaní Satanem a toužil je osvobodit.

Z této lásky se zrodila tak velká touha osvobodit člověka z nadvlády hříchu, že byl ochoten zaplatit cenu nejvyšší. Byl ochoten za lidi zemřít, aby je zachránil z jejich hříchů,

a proto získal právo kázat proti hříchu v moci a síle. Nemáme právo kázat proti hříchu, pokud jsme ho ve vlastním životě nesoudili a nezvítězili nad ním, nebo nejsme ochotní zemřít (kdyby to muselo být), abychom druhé osvobodili z hříchu, proti kterému kážeme. To je smyslem slova „mluvit pravdu v lásce“ (Ef 4,15).

Teplo lásky v našich slovech vypůsobí v druhých ovoce k Boží slávě. Na pólech ovoce neroste; světla je tam dost, ale není tam teplo.

Ohledně hodnoty člověka a materiálních věcí měl Ježíš jasno. Věděl, že lidé jsou stvořeni k lásce a věci k používání. Hřích ve světě ale převrací hodnoty a lidé tak milují věci a lidi využívají (pro své vlastní cíle).

Ježíš věděl, že lidé jsou důležitější než věci. Miloval lidi tak, že se s nimi ztotožnil ve všem a dával jim poznat, jak nesmírně mu na nich záleží. Nesl jejich břemena, měl laskavé slovo pro ty, kdo byli druhými pošlapáváni. Povzbuzoval ty, kdo ve svých životních bojích znali jen porážky. Nikdy nebyl vůči nikomu lhostejný. Mnozí z nich byli hrubí a drsní, pro Něho však byli těmi, za které přišel zaplatit výkupné.

Na věcech si nezakládal. Materiální věci pro něho měly hodnotu jen do té míry, nakolik mohly sloužit druhým. Myslím, že kdyby do Ježíšovy dílny přišlo dítě ze sousedství a něco drahého Mu rozbilo, jistě by se nerozcílil. Dítě Mu bylo dražší. Miloval lidi, ne věci. Věci jsou k tomu, aby sloužily lidem.

Duch Svatý obnovuje naši mysl, abychom „viděli věci, jak je vidí Bůh“ (Ko 1,9). Milovat člověka znamená pohlížet na něj tak, jak na něj pohlíží Bůh – se soucitem.

Bůh jáse radostí nad svým lidem (Sf 3,17). Ježíš byl plný Božího Ducha a radost nad Božími dětmi sdílel s Otcem. Tak tomu bude i s těmi, kdo prošli proměnou mysli a pohlíží na lidi Božíma očima. Ježíš o druhých přemýšlel jen a jen s láskou. Nikdy nikoho nepokáral za hloupost nebo neotesanost a lidé si rychle všimli, jak přívětivého je ducha „a zástupy mu rády naslouchaly“ (Mk 12,37). Když nás Bůh naplní Duchem Svatým, záplava Boží lásky přijde i do našeho srdce (Ř 5,5).

Ježíš býval pohnut soucitem, když viděl nemocné, ztrápené, hladové nebo ty, jež byli jako ovce bez pastýře. Mohl jim dát útěchu, protože jejich bídu měl za svou vlastní. Přinést druhým útěchu v jejich souženích můžeme jen do té míry, nakolik se s nimi dokážeme ztotožnit. Ježíš byl citlivý k nevyjádřeným potřebám druhých, protože se dokázal vcítit do jejich situace a dokázal je chápat. Když se ale setkal s lidmi, kteří měli srdce tak tvrdé, že se nechtěli slitovat nad druhými, velice se rozhněval (Mk 3,5).

Ve vztahu k druhým Ježíš neustále umíral sám sobě. Nikdy se neurazil pro to, co Mu někdo udělal nebo řekl. Nikdy se neurazil pro to, co mu někdo neudělal, protože od lidí nic neočekával. Nepřišel, aby si dal od lidí sloužit, ale aby jim sloužil sám.

Svůj kříž nesl každý den, a proto nikdy nebyl vůči nikomu podrážděný, ať to byl sebevětší nešika nebo popleta. Nikdy mu nešlo na nervy, když byl někdo pomalý. Nebyl vůči lidem

netrpělivý kvůli nepořádku, kvůli nesrovnaným věcem, nebo že někde něco přehlédli. Dokonalý člověk snadno vychází s nedokonalými. Pouze nedokonalí lidé nesnesou u druhých nedokonalost. Naše láska k druhým se nejlépe pozná podle toho, jsme-li trpěliví.

Pohledme, jak se v Ježíšových slovech zjevuje Jeho sláva.

Ježíš nikdy nikoho nesnižoval. Nedělal na něčí adresu poznámky, ve snaze ho zesměšnit ani si z nikoho neutahoval. Tím by je zraňoval. Nikdy druhému člověku neřekl nic, čím by mu ublížil. Za zády svých učedníků nikdy nemluvil o jejich nedostacích. A je skutečně pozoruhodné, že před Jedenácti za celé tři roky o Jidášovi ani slůvkem nic nenaznačil, takže dokonce u poslední večeře ještě netušili, kdo by Ho mohl zradit.

Svůj jazyk Ježíš užíval k povzbuzení i pokárání. Jeho jazyk se tak stal nástrojem života v Boží ruce. Svým slovem posiloval zemdlené (Iz 50,4), ale proti pyšným a povýšeným byla Jeho ústa jako ostrý meč (Iz 49,2).

Jak veliké povzbuzení museli zažít lidé jako římský setník nebo kananejská žena, když Ježíš veřejně ocenil jejich víru (Mt 8,10; 15,28). Na Ježíšova slova jistě nemohla zapomenout ani hříšnice, když ocenil Její lásku (Lk 7,47) ani Marie z Betanie, kterou pochválil za dobrý skutek (Mk 14,6).

Jakou posilou muselo být pro Petra vědomí, že se za něho Ježíš modlí (Lk 22,32). Jen pár slov, ale jaká posila a jaké povzbuzení.

Slova, která pozvedla zemdleného ducha, muselo z Ježíšových úst slyšet mnoho a mnoho dalších, neboť Izaiáš 50,4 dosvědčuje, že Ježíš denně naslouchal hlasu svého Otce, aby měl správné slovo pro znavené duše, které každý den potkával.

Ježíšova spravedlnost byla jiná, než ta, jaká proměňuje lidskou tvář v ponuru masku. Byl pomazán olejem radosti (Žd 1,9). Jeho radost byla tak překypující, že v předvečer svého ukřižování mohl svým apoštolům říci: „...aby moje radost byla ve vás“ (J 15,11). Kam přišel, tam přinášel radost sklíčeným a vyprahlým.

Byl jemný, citlivý vůči všem; nalomenou třtinu nedolomil a doutnající knot neuhasil (Mt 12,20). Ve slabých, hříšných lidech viděl to dobré a v každém měl naději (v každém se nadál toho nejlepšího 1K 13). V jeho blízkosti toužil být každý. Byl plný porozumění, laskavý a mírný. Vyhýbali se mu jen pyšní a ti, co skrývali svůj hřích.

Ježíšova láska nebyla sentimentální. Pro druhé hledal nejvyšší dobro a neváhal pokárat nebo napomenout, když viděl, že je to potřeba. Pokáral Petra, když na Něho naléhal, aby se vyhnul kříži – a to tvrdě, slovy: „Jdi ode mne, satane! (Mt 16,23).

Pokáral Jakuba a Jana, že toužili po významném postavení nebo že chtěli ztrestat Samařany (Mt 20,22n; Lk 9,55). Své učedníky káral pro nevěru sedmkrát.

Ježíš se jim nikdy nebál říci pravdu, i když to bylo nepříjemné, neboť Jeho srdce bylo vůči nim plné lásky. Nebál se, že ztratí pověst milého člověka, když je přísně napomeno. Miloval druhé víc než sebe, a proto, aby jim pomohl, byl ochoten obětovat svou pověst. Říkal jim pravdu pevně a rozhodně – to proto, aby nezhynuli na věky. Myslel na jejich věčné dobro, ne na to, co si o Něm pomyslí.

Petr popsal Ježíšovu službu slovy: „kamkoli přišel, konal dobro“ (Sk 10,38). Tím Ho přesně vystihl. Nebyl jen dobrý zvěstovatel a nešlo Mu jen o to získávat duše. Miloval celého člověka a kamkoli přišel, konal dobro všem lidem; jak jejich tělu, tak jejich duši.

Jeho nepřátelé se mu posmívali. Nazývali ho “přítel výběrčích daní a hříšníků“ (Lk 7,34) a tím On byl. Byl přítelem těch, kterými druzí opovrhovali nejvíce.

Není obvyklé, aby někdo cestoval, všude konal dobro a přátelil se s lidmi na okraji společnosti. A pokud se někdo takový snad najde, vede ho k tomu jeho soběstřednost. Ježíšova láska vůči lidem na okraji a bez přátel byla však nezištná a čistá.

Krista nebudeme zjevovat vznešenou uhlazeností, ale pouze umíráním své přirozenosti a přijetím Boží přirozenosti z Ducha Svatého.

Ježíš své učedníky miloval, a proto jim mohl sloužit radostně a konat pro ně i podřadnou práci, jako umývání nohou. Neudělal to proto, aby na ně zapůsobil svou pokorou, ale naprosto spontánně z lásky k nim.

Za lidskou dobrotou a láskou vždy stojí takové motivy jako touha dojít uznání, být důleži-

tý nebo jiné sobecké důvody. Ty jsou zkažené již ze svého kořene. Pouze Boží láska je nezkažená. Ježíš konal dobře, ne proto, aby tím něco získal. Jeho dobrota zjevovala samu Otcovu podstatu a charakter, neboť „on nechává své slunce vycházet nad zlými i dobrými a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé“ (Mt 5,45).

Bohu je přirozené konat dobro a dávat, dávat a dávat. Je Mu to tak vlastní, jako slunci svítit. Tuto Boží slávu zjevoval Ježíš celým svým životem. Neustále konal dobro, sloužil druhým, pomáhal jim a dával jim, co mohl.

Slova v Janově evangeliu 13,29 odhalují, na co Ježíš používal peníze během své pozemské služby. Učedníci věděli, že Ježíš užívá peníze pouze na dvě věci: „nakoupit, co je potřeba“ a „dát něco chudým“.

Ježíš učil své učedníky, že „Blaze je tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere“ (Sk 20,35) a celým svým životem ukazoval, že nejvyšší uspokojení a blaho má v životě ten, kdo žije cele pro Boha a pro druhé.

Za ty, kterým kázal, se s pláčem modlil. Plakal nad Jeruzalémem, že nepřijal Boží slovo. Plakal nad pokrytci v chrámě a teprve potom vzal bič a vyhnal je (Lk 19,41;45). Vzít na lidi bič může jen ten, kdo za ně pláče.

Nikdo neměl důležitější poslání než Ježíš. Nikdo nebyl schopen vykonat tolik práce během 3 let veřejné služby. Ve dne v noci musel být velmi zaneprázdněný. Přesto si nikdy, světe div se, nenajal žádnou asistentku, která by Mu plánovala schůzky nebo určovala, koho přijme a koho ne. Když se o to pokusili učedníci, napomenul je (Mk 10,13-15).

Přijít k Němu mohl každý, bez omezení, kdykoli potřeboval. Ježíš konal službu zázraků v takové míře, že se mu nikdo nevyrovná (a tím, že uzdravoval všechny, dělalo si na Něj a na Jeho čas nárok mnoho lidí).

Jeho příbuzní považovali za nerozumné, když pro samou službu těm, kdo měli nejrůznější trápení, neměl čas se ani najíst (Mk 3,20n).

Lidé věděli, že k Němu mohou přijít kdykoli. Proto se Nikodém neostýchal přijít v noci, až když Ježíš skončil celodenní službu kázání. Nikodém si byl jistý, že ho přijme ochotně. Z toho poznáváme, že Ježíš musel dávat lidem najevo – že k němu mohou přijít pro pomoc kdykoli, ve dne v noci.

Jednoho dne po západu slunce k Němu přinášeli nemocné – byl jich veliký počet – a Ježíš vkládal ruce na každého z nich jednotlivě (Lk 4,40). To Mu muselo zabrat několik hodin. On se to ale nesnažil urychlit tím, že by se modlil za všechny najednou. Zajímal se o každého z nich a všem se věnoval individuálně. Nevadilo mu, že se nestačí navečeřet a že se nevyspí.

Ježíš nepovažoval svůj čas za svůj. Vydal se lidem naplno. Trpícím lidem dovoloval, aby ho využívali a aby využívali Jeho čas i Jeho majetek (Iz 58,10). Nevadilo Mu, když se kvůli nim musel nějak omezovat nebo mít kvůli nim nepohodlí. Nikdy se nerozčílil pro osobní újmu nebo proto, že někdo narušil Jeho soukromí.

Darem působení mocných činů skrze Ducha konal dobře všem, neboť Boží moc v Něm působila bezpečně chráněna Boží láskou a slitováním. Zázraky konané bez lásky a slitování mohou přivodit duchovní smrt podobně jako nechráněný elektrický vodič.

Ježíš miloval své příbuzné podle těla a i na nich Mu záleželo. O „službě Bohu“ neměl zkreslenou představu jako farizeové. Oni své žáky, kteří vstoupili do služby „na plný úvazek“ povzbuzovali, aby se neohlíželi na své nezaopatřené rodiče, neboť měli „milovat více Boha, než rodiče“ (Mk 7,10-13). Ježíš si ale dělal starosti o matku a o to, jak ji zabezpečit do budoucna i ve chvíli, kdy umíral na kříži (Jn 19,25-27).

Ježíš žil tak naplno pro Boha a pro druhé, že i ve chvíli, kdy umíral, využil ještě čas a zločince vedl ke spasení. Když visel na kříži, nehleděl na své utrpení ani na posměch a nenávisť lidí stojících okolo, ale záleželo Mu na tom, aby těm, kteří ho nechali ukřižovat, byly odpuštěny hříchy (Lk 23,34).

Ježíš vždy přemáhal zlo dobrem. Ani přívaly vod lidské nenávisti nemohly uhasit planoucí oheň Jeho lásky (Pís 8,7). Tuto lásku nám dává skrze Svého Ducha, a proto se můžeme

navzájem milovat, jako On miloval nás (J 13,34n; Ř 5,5). Budeme-li mít takovou lásku, budeme i my zjevovat Boží charakter.

KAPITOLA 5

ŽÍT V DUCHU

Poslední tři kapitoly pojednávaly o Ježíšově pozemském životě – v pokoře, ve svatosti a v lásce.

Bylo by zavádějící se nyní domnívat, že můžeme být jako On, když začneme Jeho pokoru, svatost a lásku napodobovat. Boží slávu nemůžeme zjevovat tak, že budeme Ježíše imitovat, ale jedině tak, že v nás bude působit Jeho život, že získáme podíl na Jeho přirozenosti.

Během historie obdivovalo Ježíše mnoho nekřesťanů. Snažili se napodobovat Jeho pokoru, čistotu a lásku – mimochodem někteří velmi zdařile. Dosáhli avšak jen toho, že byli jako namalovaný oheň, který nehřeje.

Falešné diamanty mohou vypadat téměř jako pravé a rozdíl rozezná jen odborník. Jsou to ale jen bezcenné kousky skla. V imitování je člověk expert – dokáže imitovat i Ježíše.

Jak se ale můžeme vyvarovat padělku? Jak poznáme, že skutečně máme podíl na Jeho přirozenosti a že Ježíše pouze neimitujeme?

Je jen jediný způsob. Musíme dovolit Duchu svatému, aby Slovem odhaloval, co v nás je a odděloval duševní od duchovního (Žd 4,17). Pokud nebudeme rozlišovat duševní od duchovního, můžeme zcela bloudit a netušit, že jsme svedení.

Věřící lidé proto dnes nejvíce potřebují vědět, že když žijeme podle vlastního rozumu, vůle nebo citu, můžeme bránit působení Ducha Svatého. Pokud nebudeme rozlišovat duševní od duchovního, jsme v nebezpečí, že nás může svést nejen vlastní srdce, ale i duchové zla, kteří imitují Boží dílo.

Většina věřících si není vůbec vědoma toho, že mezi duševním a duchovním jednáním je rozdíl, protože ve svém duchovním životě dosud nedošla do bodu, kde další růst závisí na rozlišování mezi duševním a duchovním.

Žák 9. třídy ještě nemůže vědět, co je derivování a integrování (a neví, v čem se liší). Až ve studiu matematiky pokročí až k této látce, bude na tom záviset jeho další růst.

Pokud vám stačí, že vás ostatní lidé považují za čestné, milé, laskavé a soucitné, zůstanete

na úrovni „duševního“ křesťanství jako pouhá karikatura Ježíše.

Pavel dělí křesťany do tří kategorií na:

(i) duchovní (1K 3,1)

(ii) duševní (1K 2,14); a

(iii) tělesné (1K 3,1)

To koresponduje s trojí stránkou člověka, jak je zmíněna v 1. Tesalonickým 5,23 – duch, duše a tělo.

Necháme-li, aby nás ovládaly žádosti těla, jsme tělesní. I když se nám nad těmito žádostmi daří vítězit, můžeme být duševní, tj. mohou nás ovládat rozumové a emocionální žádosti. Duchovní člověk se nechává vést Duchem Svatým a duši a tělo poddává Duchu.

Duševní člověk nemusí nutně být „v nepřátelství vůči Bohu“ jako je tomu v případě toho, kdo je tělesný (Ř 8,7; Ga 5,17). Duševní člověk však nepřijímá duchovní věci, nerozpoznává je a ani je nedokáže posoudit, neboť jsou mu bláznovstvím (1K 2,14). Kdo je duševní, rozlišování mezi duší a duchem bude pokládat za bláznovství, za nějakou zbytečnost. Stačí mu, že má dobré svědectví od lidí. Ten, kdo hledá chválu od lidí, zůstává duševní.

Máme-li se ochránit před lstivostí toho zlého, když v křesťanství působí tolik všelijakých směrů, a všechny se dělají, že jsou z Boha, je stále důležitější, abychom rozlišovali duševní od duchovního.

„První člověk, Adam, se stal duší živou, poslední Adam Duchem oživujícím“ (1K 15,45).

My, kdo jsme vysvobozeni z pravomoci prvního Adama, jako své někdejší hlavy a jsme přeneseni pod pravomoc Krista (posledního Adama), potřebujeme rozumět tomu, co znamená přestat žít z duše a začít žít z moci Ducha.

Nestačí umrtvovat tělesné touhy. Duševní touhy sice nesměřují přímo proti duchovnímu růstu, přesto však jsou nebezpečné a musíme je umrtvovat. Každý den tedy musíme usilovat o postupné vysvobozování, a to nejen z moci hříchu, ale i od nedočkavosti duše.

Duševní lidé nikdy nepochopí, proč Ježíš v určitých situacích mluvil, jak mluvil. Když mluvil k zástupu, kdosi mu řekl, že matka a bratři s Ním chtějí mluvit. Rozhlédl se, ukázal na své učedníky a řekl, že nejbližší rodinou pro něho jsou ti, kdo činí vůli Jeho Otce (Mt 12,49n).

Jeho matka, bratři i ostatní okolo museli Jeho řeč vnímat jako tvrdou a neuváženou. Ježíš ale nechtěl upřednostnit příbuzenské vztahy.

Ani Jeho učedníci nepochopili, proč musel promluvit tak tvrdě, když Petra pokáral slovy: „Jdi ode mne, Satane“.

Duševní lidé, kteří se řídí vlastním rozumem, by něco takového nevyslovili, protože vždy zvažují, co si o nich druzí pomyslí.

Možná překonáváme hříchy těla. Otázkou však je, když nyní chceme být jako Ježíš, zda budeme žít z vlastních sil nebo z moci Božího života.

Chceme dosáhnout dokonalosti vlastními schopnostmi nebo Duchem Svatým (Ga 3,3)?

Duševní jednání brání duchovnímu růstu. Když se Petr snažil odvrátit Krista z cesty kříže, vedla ho k tomu hluboká lidská láska k Němu. Ježíš poznal, že ta slova pocházejí od Satana, a proto Petrovi řekl: „Nejde ti o věci Boží (duchovní), ale o věci lidské (duševní)“ (Mt 16,23 parafráze). Duševní křesťan smýšlí stále jako starý člověk „Adam“. Může mít hlubokou lidskou lásku a může toužit po spravedlnosti, ale jeho smýšlení nebude nikdy duchovní.

Bůh člověka učinil duchem, duší a tělem (1Te 5,23). Učinil jej, aby byl Božím chrámem. Když Bůh ukázal Mojžíšovi vzor Stanu setkávání, měl trojí oddělení – měl představovat člověka, Boží příbytek.

Stan setkávání měl tři části. První část byla veřejně přístupná – Vnější nádvoří, které odpovídá viditelnému lidskému tělu. Další dvě, Svatyně a Nejsvětější svatyně – byly skryté, a ty u člověka odpovídají neviditelné duši a duchu.

Boží přítomnost přebývala v Nejsvětější svatyni. Tam Bůh promlouval k člověku. Při znovuzrození Duch Svatý obživuje lidského ducha a člověk se stává jeden duch s Pánem (1K 6,17), jako se jedno tělo stávají muž a žena. Boží záměr je, aby Duch Svatý nyní mohl vládnout duši a tělu. Jestliže to pochopíme a podřídíme se Bohu v tomto Jeho plánu, můžeme se stát duchovním člověkem.

Lidskou duši tvoří tři stránky; rozum (schopnost uvažovat), vůle (schopnost rozhodovat) a cit (schopnost cítit). Tak, jako se Bohem nemůže člověk setkat tělesně, nemůže se s Ním setkat ani duševně - prostřednictvím některé z těch tří duševních stránek, neboť Bůh je Duch (J 4,24).

Tak jako materiální svět můžeme vnímat pouze prostřednictvím těla, s duchovním světem můžeme být v kontaktu pouze prostřednictvím ducha. A pokud nerozlišujeme mezi duší a duchem, můžeme být svedeni duševními padělkami Satana, které se vydávají za dílo Ducha Svatého.

Boha člověk nemůže poznat prostřednictvím duše. Pokud jde o poznávání Boha, nemá chytrost před hloupostí žádnou výhodu, neboť ve věcech, které se přijímají duchem, duševní schopnosti nic nepomáhají. Duch a duše jsou naprosto odlišné. Chtít poznávat Boha prostřednictvím duše je jako chtít poslouchat kolenem.

Vezměme si studium Písma. Když čteme Boží slovo, používáme tělo (zrak) a duši (rozum). Pokud nám Duch Svatý nezjeví význam toho, co čteme, bude náš duch stále v temnotě. Znalost Bible ukazuje pouze na to, že máte schopnost myslet, že máte dobře fungující duši. Váš duch může být ale stále slepý. Svou pravdu Bůh zjevuje pokorným, ale skrývá ji před chytrými a inteligentními (Mt 11,25). Slepota teologů Ježíšových dnů je toho jasným důkazem (1K 2,7n).

Cit rovněž náleží k duši. Boha nelze vnímat citem. Přemíra emocí není spiritualita, ale pouhé nadšení duše. U některých lidí se projevuje emocionální nadšení spolu s nejtěžším hříchem, tak jako se u jiných projevuje chytrost spolu s hříchem.

Baalovi proroci se na hoře Karmel projevovali velmi emocionálně. Hlasitě volali, chovali se jako smyslů zbavení a tančili (1Kr 18,26-29). To nebylo duchovní jednání. S takovými projevy se můžete setkat i ve vysoce emocionálně vypjatých křesťanských shromážděních. S pravou spiritualitou nemají takové projevy ale nic společného.

Jidáš Iškariotský mohl být nejchytřejší ze všech učedníků, ale jeho duševní schopnosti mu nepomohly poznat Boží pravdu. Učenci v Jeruzalémě nebyli s to pochopit ty věci, které Šimon Petr, ač neučený, přijal díky Božím zjevením (Sk 16,17).

Z vlastních sil Boha poznat nemůžeme. Kdo se o to snaží právě tímto způsobem, je duševní křesťan.

Duševní křesťan se může zdát pokorný, svou pokoru si ale vždy uvědomuje. Kdo je skutečně pokorný, ten o své pokoře nepřemýšlí. Duševní křesťan se snaží vypadat pokorně. Pravá pokora je ale vždycky spontánní a přirozená, neboť vychází z nitra.

Duševní křesťan může usilovat o spravedlnost, může vzít bič a vyhánět lidi z církve, může hřímat proti hříchu a považovat se za proroka, svými činy ale jen hledá lidskou chválu. Jedním okem vždy sleduje, co tomu říkají lidé. Duševnost ale může být i tam, kde člověk říká, že se nestará o to, co si o něm lidé myslí. Tím však, že dává druhým najevo, že na jejich názor nehledí, prozrazuje, že je duševní.

Duševní křesťan může mít veliký soucit. Jeho soucit ale vždycky bude lidský a bez pravé moudrosti. Může posílat pravidelnou materiální pomoc nuznému člověku, jenž však může být marnotratný syn, který právě prochází Boží výchovou. Taková pomoc mu pak může bránit v návratu k Bohu, ale duševní křesťan bude mít dobrý pocit, že slouží Bohu a neuvědomí si, že svým „skutkem lásky“ ve skutečnosti napomáhá záměrům Dávla.

To bylo jen několik příkladů pro ilustraci. Měly by ale postačit k tomu, abychom si uvědomili, jak nutné je rozlišovat mezi duševním a duchovním.

Duševní ovoce se může podobat ovoci Ducha a mnozí se jeho vzhledem nechali zmást. I my sami můžeme být svedeni.

Když se jako novinka objevily pomeranče a banány z umělé hmoty na jídelních stolech,

spletla si je s pravými řada lidí. Byla to jen dekorace. Podobné je to i s duševní imitací Kristových ctností.

To, co jsme ale dosud řekli, neznamená, že by duše člověka byla bez užitku. Lidskou duši stvořil sám Bůh a má své místo. Rozum i cit rozhodně máme používat. Pravá spiritualita začíná tak, že se pokoříme pod mocnou Boží ruku a pro Boha se vzdáme své vůle (která je dveřmi k našemu duchu). U těchto dveří vůle stojí Ježíš a tluče, abychom Mu dovolili vejít (Zj 3,20).

Jen pokud jsme ochotní říci jako Ježíš za dnů, kdy byl v těle, „Ne má vůle, ale Tvá vůle se staň“, budeme moci žít, jak žil On. Bůh pak bude moci vládnout našemu duchu. Naše duše bude ve službách Ducha Svatého. I tělo pak bude poddáno Duchu svatému. Jen o takovém člověku lze říci, že je „duchovní“, „plný Ducha“.

Obrácení, křest v Duchu a užívání duchovních darů nedělají člověka duchovním. Vidíme to na křesťanech v Korintu. Užívali všechny dary Ducha, a přesto byli spoutáni hříchem těla, nadýmali se pýchou pro své intelektuální poznání a emocionální vytržení. To nebylo duchovní.

Víme, že Boží přítomnost přebývala v Nejsvětější svatyni Stanu setkávání. Prostor mezi Nejsvětější svatyní a Svatyní oddělovala silná opona, která nedovolovala, aby Boží sláva zářila do Svatyně. Opona představuje tělo (Žd 10,20). Je-li tělo ukřižováno (je-li opona roztržena), Boží sláva prozáří celou naši osobnost (duši).

Jestliže, věrně jdeme tou novou a živou cestou, kterou nám Ježíš otevřel skrze Svě tělo, Boží život prozáří celou naši osobnost a bude se skrze nás zjevovat víc a víc.

Pak se při nás naplní Písmo, které říká, „Stežka spravedlivých, kteří neznají kompromisy je jak světlo ranního úsvitu, které září jasněji a jasněji, až se zcela v plné síle a slávě rozední (když přijde Kristus)“ (Př 4,18).

Tak nás Duch Svatý proměňuje do Jeho podoby ve stále větší slávě (2K 3,18) abychom, až se vrátí, byli takoví jako On (1J 3,2).

Víme, že Ježíš nikdy nejednal podle své vůle. Jinými slovy, nikdy nežil podle svého rozumu nebo citů. Žil v Duchu a svou lidskou duši podrobil Duchu svatému. Rozum i cit užíval Ježíš hojně, ale vždy jen jako nástroj Ducha Svatého, kterého učinil Pánem svého života. Boží sláva se tak skrze Něj zjevovala ve své plnosti, ničím nezastíněná.

Bible říká, že v den, kdy se Ježíš vrátí na zem, život a dílo každého bude vyzkoušeno v ohni (1K 3,10-14). Zkouška ohněm ukáže, zda to, co jsme vytvořili, je duševní nebo duchovní. Písmo nás vyzývá, abychom stavěli ze zlata, stříbra a drahého kamení, které neshoří, a ne ze dřeva, slámy a sena, které oheň spálí na popel.

Co to znamená stavět ze zlata, stříbra a drahého kamení?

Odpověď najdeme v Římanům 11,36, kde se říká, že všechny věci jsou „z Něho, skrze Něho a pro Něho“.

Vše stvořené je z Boha (a bez Boha nevzniklo nic, co je), On vše udržuje svou mocí a je tím vším oslavován. Tento řád porušil jen Satan a člověk.

Jen to je věčné, co je z Boha, co je učiněno Boží mocí k Boží slávě. Vše ostatní zanikne, shoří na popel v ohni Kristova soudu.

Vše, co pochází z duše (z člověka), je učiněno lidskými silami k slávě člověka, je dřevo, sláma a seno, i kdyby se jednalo o křesťanskou práci!!

Naopak, co je z Boha, co je učiněno Jeho mocí k Jeho slávě se v den soudu prokáže jako zlato, stříbro a drahé kamení.

V poslední den se nebude hodnotit množství práce, ale bude se testovat její kvalita. Rozhodující bude materiál, který byl použit, spíše než velikost díla. Ten den zjeví, že mnohem více záleží na tom, z koho to dílo je, či silou se prosadilo a proč je kdo konal, než kolik se udělalo nebo kolik se mu obětovalo.

Ježíš je nám příkladem v tom, že nežil z duše, ale žil v Duchu. Nikdy nejednal sám od sebe, nic nedělal z vlastních sil ani pro vlastní slávu. Dělal jen to, co bylo z Boha, dělal to v Boží síle a pro Boží slávu.

Svým učedníkům často opakoval, „kdo by chtěl svou duši/život zachránit, zahubí ji/jej; kdo by však svou duši/život zahubil kvůli mně, nalezne ji/jej.“ Slova Ježíše nenávidět (či ztratit) duši/život se v evangeliích opakuje sedmkrát (Mt 10,39; 16,25; Mk 8,35; Lk 9,24; 14,26; 17,33; J 12,25).

Musí to jistě být jedna z nejdůležitějších věcí, které Ježíš učil, když Duch Svatý uznal za důležité opakovat to sedmkrát ve čtyřech evangeliích. Přesto, jen velmi málo věřících chápe, co tím Ježíš myslel.

Jak ale máme sami u sebe rozlišovat, co je duševní a co duchovní? Odpověď je: upřít svou pozornost na Ježíše - Živé Slovo, které zjevuje Duch Svatý skrze Písma - Psané Slovo.

Musíme se soudit Božím světlem, ne světlem své duše (Ž 36,9). To světlo je v Ježíši (J 8,12) a v Božím slově (Ž 119,105).

Ježíš, Slovo, které se stalo tělem, říká, „Učte se ode mne.... a naleznete odpočínutí od svých duševních aktivit“ (Mt 11,29 parafráze).

„Boží slovo rozděluje duševní od duchovního a odhaluje nám, co je duševní a co je duchovní (Žd 4,12 parafráze).

A tak máme-li dostat světlo pro svůj život, musíme hledět na Ježíše, náš Příklad (Toho,

jenž běžel před námi) a do Božího slova, našeho Průvodce. Poučení, co je správné, náležité a dokonalé vidíme na pozemském životě Ježíše a v celém Božím slově. Hledme tedy číst pečlivě.

KAPITOLA 6

ŽÍT PODLE BOŽÍ VŮLE

„Z něho jsou všechny věci“ (Ř 11,36).

Ježíš řekl, že nebeské království patří těm, kdo jsou chudí v duchu (Mt 5,3) a že do nebeského království vejde pouze ten, kdo činí vůli Otce“ (Mt 7,21). Nebeské království je věčné a bude tam jen to, co se vykonalo z Boží vůle. Ti, kdo jsou chudí v duchu, si uvědomují svou nedostatečnost, a proto se bezezbytku podřizují Boží vůli.

V tomto smyslu byl Ježíš ustavičně chudý v duchu. Žil tak, jak si Bůh přál, aby člověk žil – ve všem, co dělal a co mluvil, neustále spoléhal na Boha, zřekl se konat nezávisle na Bohu podle svého rozumu. Zamysleme se nad Jeho slovy:

„Syn nemůže sám od sebe činit nic... Já sám od sebe nemohu dělat nic.... Sám od sebe nečiním nic, ale mluvím tak, jak mě naučil můj Otec.... Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mne poslal.... Já jsem nemluvil sám ze sebe, ale Otec, který mne poslal, ten mi dal příkaz, co mám říkat a co promlouvat.... Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; Otec, který ve mně přebývá, činí své skutky“ (J 5,19.30; 8,28.42; 12,49; 14,10).

Ježíš nikdy nejednal pouze na základě toho, že viděl, co je potřeba. Viděl potřebu, byl pohnut, znepokojen, ale jednal, až když Mu Otec řekl.

Čekal v nebesích nejméně čtyři tisíce let, zatímco svět měl naléhavou potřebu Spasitele a na zem přišel, až když Ho Otec poslal (J 8,42). Když se naplnil čas, Bůh poslal svého Syna (Ga 4,4). Bůh stanovil všemu svůj čas (Kaz 3,1). Jedině Bůh ví, kdy je ten pravý čas, takže uděláme dobře, když ve všem budeme hledat Boží vůli a vždy očekávat na Otce jako Ježíš.

Když Ježíš přišel na zem, nechodil, kam Ho napadlo, a nedělal, co sám uznal za dobré. I když jeho mysl byla dokonale čistá, nikdy nejednal z vlastního nápadu, ale svou vůli podroboval službě Duchu svatému.

I když znal Písma dobře již ve svých dvanácti letech, strávil dalších osmnáct let jako tesař - truhlář, bydlel se svou matkou a vyráběl stoly a židle. Ačkoli věděl, co potřebují slyšet všichni ti hynoucí lidé okolo, nevyšel, a nezačal jim kázat. Proč? Protože čas, který Otec určil, ještě nenastal.

Ježíš se nebál čekat.

„Kdo věří, nebude spěchat“ (Iz 28,16).

Až když nastal čas, který Otec určil, vyšel a začal kázat. Proto často v určitých situacích říkal, „Ještě nepřišla má hodina“ (J 2,4), „Můj čas ještě nepřišel“ (J 7,6). Všechno v Ježíšově životě se řídilo časem a vůlí Otce.

Lidské potřeby samy o sobě nikdy Ježíše nepřiměly, aby začal jednat. To by konal sám od sebe, ze svého rozumu (ze své duše). Lidské potřeby je třeba brát v úvahu, ale především je třeba naplnit Boží vůli. To Ježíš vyjádřil v Janovi 4,34 a 35.

Potřeba je pospána ve (v. 35): „Pozvedněte oči, obrovská pole lidských duší všude kolem dozrávají a již jsou připravena ke žni...“

Princip, na jehož základě Ježíš jednal, popisuje verš 34: „Můj pokrm je, abych činil vůli toho, který mne poslal, a dokonal jeho dílo.“

Ježíš nečinil to, co Mu radili jeho přátelé, neboť věděl, že kdyby naslouchal lidem a konal to, co se jeví za správné jim, promeškal by to lepší, co Mu připravil Jeho Otec.

Jednou, když Ho lidé prosili, aby u nich zůstal, nemohl tak učinit, protože slyšel hlas svého Otce, který Ho volal jinam. Po lidsku řečeno, měl dobrý důvod tam zůstat, protože lidé Jeho kázání přijali s velkou otevřeností. Boží myšlení ale nejsou jako myšlení člověka, a lidské cesty nejsou cesty Boží (Iz 55,8). Časně ráno, ještě za tmy vstal a vyšel ven, aby se modlil. Svého Otce tak slyšel dříve, než k Němu dorazil se vzkazem Petr spolu s ostatními (Mk 1,35-39). Ježíš nespolehal na lidský rozum. Řídil se slovem: „Důvěřuj Hospodinu celým svým srdcem, na vlastní rozumnost se nespolehej. Snaž se jej poznávat na každém kroku, on sám tvé stezky napřímí“ (Př 3,5n). Spolehal na to, že Ho Otec povede v každé situaci.

U proroka Izaiáše 50,4 o Pánu Ježíši čteme, „Ráno co ráno mě probouzí a dává mi porozumět jeho vůli.“ To se stalo Ježíšovým zvykem. Naslouchal hlasu Svého Otce celý den od časného jitra a konal přesně to, co Mu Otec řekl. O tom, co má dělat, se neradil s lidmi, ale se Svým Otcem v modlitbě. Duševní křesťané plánují na základě diskuse s druhými, duchovní křesťané čekají na Boží pokyn.

Ježíš žil skrze Svého Otce (J 6,57). Boží slovo potřeboval více než jídlo (Mt 4,4). Potřeboval ho přijímat mnohokrát za den, a to přímo od Otce. Když ho přijal, řídil se jím. I poslušnost pro Něj byla více než jídlo (J 4,34). Ježíš byl závislý na Otcovi. Po celý den byl v postoji, „Mluv, Otče, poslouchám.“

Vzpomeňme, jak vyhnal penězoměnce z chrámu. Musel se tam s nimi setkat při mnoha jiných příležitostech, a nevyhnal je. Udělal to jen tehdy, když Ho k tomu vedl Otec. Duševní křesťan by to dělal pokaždé nebo vůbec ne. Ten, kdo je ale veden Bohem, ví kdy, ví kde a ví jak.

Ježíš mohl vykonat celou řadu dobrých věcí, které nevykonal, protože Otcova vůle pro Něho byla jiná. Byl vždy zaneprázdněn jen těmi nejlepšími věcmi. To stačilo. Nepřišel na zem, aby konal dobré skutky, ale aby konal vůli Svého Otce.

Jako dvanáctiletý, řekl svým rodičům Josefovi a Marii: „Nevěděli jste, že musím být ve věcech svého Otce?“ (Lk 2,49). Zajímal se právě o ty věci, které měl vykonat. Když mu bylo asi 33,5 roku, mohl s naprostým uspokojením říci, „Otče, dílo, jež jsi mi svěřil, jsem dokončil“ (J 17,4).

Necestoval po světě, nenapsal jedinou knihu, měl jen hrstku následovníků a na světě zbylo mnoho nenaplněných potřeb. Dílo, které Mu Otec svěřil, ale dokončil. To je jediné, na čem v posledku záleží.

Ježíš byl služebník Boha Jahva. „Od otroka se žádá jen jedno - aby vykonával přesně to, co mu jeho pán řekne“ (1K 4,2). Svůj život Ježíš strávil tím, že naslouchal Svému Otci, a proto mohl Jeho vůli dokonat beze zbytku, aniž by byl vyčerpaný nebo frustrovaný z přetížení. Svě vlastní lidské zájmy umrtvil. Nebyl duševní. Byl duchovní.

Modlitba měla v Ježíšově životě přední místo. Často odcházel do pustiny a tam se modlil (Lk 5,16). Jednou v modlitbě strávil celou noc, aby poznal Otcovu vůli, když měl vybrat dvanáct učedníků (Lk 6,12n). Duševní křesťan má čas strávený očekáváním na Boha za ztracený a modlí se jen proto, aby ulevil svému svědomí. Modlitbu ve svém životě nechápe jako nutnost, protože si je jistý sám sebou. Duchovní člověk se ale neustále ve všech věcech spoléhá na Boha, a modlí se, protože se bez modlitby neobejde.

Ježíš řekl, že je potřeba jednoho: poslouchat Boží slovo (Lk 10,42). Marie z Betanie je nám v tom příkladem. Marta byla zaneprázdněná nesobeckou službou, ale byla netrpělivá a ukřivděná. Na příkladu těchto dvou sester vidíme, jak ostrý je kontrast mezi duševní a duchovní aktivitou. Marta zajisté nehřešila, když sloužila Pánu a Jeho učedníkům. Byla však netrpělivá a měla vůči Marii výhrady. To je typické v duševní službě Bohu. Duševní křesťan bývá netrpělivý a podrážděný. Neodpočine od svých skutků a nevchází do Božího odpočinku (Žd 4,10). Záměry má dobré, ale neuvědomuje si, že vlastní skutky, jakkoli dobré, jsou v Božích očích jako „poskvřněné hadry“, a to i po obrácení (Iz 64,6).

Ty nejlepší kusy z amáleckých ovcí (nejlepší skutky těla) jsou pro Boha stejně nepřijatelné jako ty nejhorší (1Sa 15,3. 9-19). Tohle lidský rozum nepochopí. Zdá se mu nerozumné pobít nejlepší ovce, když mohou být obětovány Hospodinu. Bůh však chce poslušnost, NE oběti. Poslouchat je lepší, než obětovat (1Sa 15,22). Jak ale můžeme být poslušní, když ani nevíme, co od nás Bůh žádá? Proto musíme nejprve Bohu naslouchat. Proto Ježíš řekl, že jednoho je potřeba, totiž věnovat pozornost tomu, co říká. To je základní předpoklad, na němž závisí vše ostatní.

Ti, kdo slouží jako Marta, jakkoli upřímně, slouží ve skutečnosti sobě. Takoví lidé nemohou být nazváni Božími služebníky, protože služebník čeká na rozkazy svého pána a teprve pak jde a koná.

Jestliže jsme se zřekli své nezávislosti, budeme se modlit jako Šalamoun, „Dej svému otroku vnímavé srdce, aby uměl rozlišovat mezi dobrem a zlem“ (1Kr 3,7.9). Ježíš věděl, že musí naslouchat svému Otci, má-li být schopen rozlišovat dobré (ve svém nejlepším smyslu) od toho, co dobré není – Otcovu vůli od toho, co Otcovou vůlí není.

U chrámové brány v Jeruzalémě, které se říká Krásná, vídal Ježíš často jistého chromého muže. Sedával tam a prosil o almužnu. Ježíš ho nikdy neuzdravil. Nedostal od Otce pokyn, aby to udělal. Později, když vystoupil do Nebes, v pravý čas, který Otec určil, Petr a Jan přinesli tomu muži uzdravení a v tento čas onen zázrak způsobil, že se k Pánu obrátilo mnoho lidí (Sk 3,1-4,4). Až tehdy nastal Boží čas, aby byl ten chromý uzdraven. Ježíš věděl, že čas, který určil Otec je vždy ten nejlepší, a proto nikdy nejednal v nedočkavosti.

Ježíšův život je vzorem života v dokonalém odpočínutí. 24 hodin každého dne poskytl Ježíši dost času na to, aby konal Otcovu vůli. Kdyby se rozhodoval podle toho, co se mu jevilo za dobré, 24 hodin by mu nestačilo a dny by většinou končil v nepokoji. Ježíš se mohl radovat pokaždé, když ho někdo vyrušil, protože souhlasil s tím, aby svrchovaný Otec řídil jeho rozvrh. Proto Jej nikdy nerozladilo, když Ho někdo vyrušil. Ježíšův život uvede i naše nitro do dokonalého odpočínutí. To neznamená, že nebudeme dělat nic. Budeme ale dělat jen to, co Otec pro náš život naplánoval. Pak místo vlastního programu, budeme o to horlivěji usilovat, abychom dokonali Jeho vůli.

Duševní křesťané jsou zaneprázdnění „vlastními věcmi“ a často pak bývají vznětliví a netrpěliví. Někteří se ze všeho nakonec nervově nebo fyzicky zhroutí.

Ježíš se nemohl nervově zhroutit. Něco takového nebylo možné. Jeho nitro bylo v dokonalém odpočínutí. Řekl, „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne (z mého příkladu), a tak naleznete odpočínutí svým duším“ (Mt 11,29 parafráze). V tom tkví Ježíšova sláva, kterou nám Duch Svatý zjevuje ve Slově a kterou se nám snaží předat a zjevovat skrze nás.

Náš Pán je Pastýř, který vede své ovce na pastviny odpočínutí. Ovce si neplánují denní program, ani kam půjdou na pastvu příště. Jednoduše následují svého pastýře. Aby člověk mohl svého Pastýře takto následovat, musí se zříci sebedůvěry a nezávislosti. Ježíš následoval Svého Otce pokorně. Duševní křesťané ale nechtějí být ovcemi, a jsou svedení svým vlastním intelektem. Náš intelekt je úžasný a nanejvýš užitečný Boží dar. Může být ale nanejvýš nebezpečný, když ho povýšíme do rozhodující role v našem životě.

Pán učil své učedníky, jak se mají modlit, „Otče, buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi.“ Jak se v nebi děje Boží vůle? Andělé nepobíhají sem a tam ve snaze vykonat „něco pro Boha“. To by v nebi dělali pěkný zmatek, kdyby si tak počínali. Co tedy dělají? Jsou v Boží přítomnosti a čekají, co jim Bůh přikáže. Pak každý z nich vykoná přesně to, co je mu uloženo. Poslouchejte slova, která řekl anděl Gabriel Zachariášovi: „Já jsem Gabriel, který stojí před Bohem, a byl jsem poslán, abych k tobě promluvil...“ (Lk 1,19). To je postavení, které zaujal i Pán Ježíš – čekal v přítomnosti Svého Otce, naslouchal Jeho hlasu a konal Jeho vůli.

Duševní křesťané mohou tvrdě pracovat a přinášet mnoho obětí, ale pronikavé světlo věčnosti jednou odhalí, že „lovili celou noc, ale nic nechytily.“ Naopak ti, kdo berou svůj kříž na každý den (zapřeli sami sebe a svůj život umrtvili) a Pána poslouchají, budou mít onen den sítě plné ryb (J 21,1-6).

„Kdo se nechá rozptylovat od práce, kterou jsem mu uložil“, řekl Ježíš, „není způsobilý pro Boží království“ (Lk 9,62 parafráze). „Mějte se na pozoru, abyste konali službu, kterou jste v Pánu přijali, a naplnili ji“ (Ko 4,17).

„Každá rostlina, kterou nezasadil můj Otec, bude vykořeněna“ (Mt 15,13). Nejde o to, jestli je ta rostlina dobrá, ale kdo ji zasadil. Bůh je jediný legitimní Původce všeho. Bible začíná slovy, „Na počátku...Bůh“. Tak tomu musí být s každou naší činností. Cokoli má přetrvat na věky, musí mít svůj původ v Bohu, ne v nás.

„Kdo činí Boží vůli, zůstává na věky“ (1J 2,17). Vše ostatní zanikne.

Položme si tedy otázku:

HLEDÁM VE SVÉM ŽIVOTĚ BOŽÍ VŮLI A JEDNÁM PODLE NÍ?

KAPITOLA 7

ŽÍT Z MOCI BOŽÍ

„Skrze Něho jsou všechny věci“ (Ř 11,36).

Bůh stvořil Adama s úžasně duševně schopného. Dokázal pojmenovat každého živočicha, kterého Bůh učinil (Gn 2,19). My máme potíž si jen zapamatovat některá z těch tisíců názvů. Adam vymyslel název každému a také si ho zapamatoval. Z toho vidíme, že byl skutečně velmi schopný. Schopnosti, které měl od Boha, měl využívat k tomu, aby spoléhal na Boha. On se však rozhodl, že své schopnosti bude rozvíjet nezávisle na Bohu a po tomto osudovém rozhodnutí začal žít z duše.

Máme-li být schopni rozlišovat duševní od duchovního a nenechat se svést Satanovými padělkami, musíme vědět, jaký je rozdíl mezi mocí Ducha Svatého a silou duše.

Vezměme si oblast, kde se v dnešním křesťanství uplatňuje síla duše - uzdravování.

Od devatenáctého století, věda začíná odhalovat, jak nesmírný potenciál se skrývá v lidské duši. V oblasti hypnózy se dosáhlo značného poznání a je úžasné, čeho se dá docílit působením mentální energie. Do křesťanství se tyto principy hypnózy se dostávají pod označením „dary Ducha Svatého“.

Nepohrdám pravými dary Ducha, které vždy vedou k budování církve a šíření Boží slávy, ale padělky, které se vydávají za pravé, ale oslavují člověka a budují jeho osobní království a finanční impérium!

Většina z toho, co se dnes označuje za uzdravování rukama „léčitelů vírou“ (křesťanských i nekřesťanských) využívá schopností lidské mysli k tomu, aby člověk uvěřil, že je uzdraven, ačkoli symptomy nemoci očividně přetrvávají. Dnes je vysoké procento nemocí psychosomatických (kdy fyzická nemoc má mentální nebo emocionální původ), a proto se skutečně stává, že „pozitivní myšlení“ a změna postoje vůči nemoci samé často způsobí uzdravení těla. Je to díky působení přírodních zákonitostí, působících v těle a mysli. V žádném případě nejde o zázračné uzdravení.

I dnes Ježíš uzdravuje zázračně, ne však psychologickými triky. Kde se projeví dar uzdravení, není nutné mentálně zápasit o víru, abychom uzdravení přijali, protože víra, o které mluví Bible, je Boží dar, stojí na zaslíbení Božího slova a v žádném případě není produktem „pozitivního myšlení“.

Když někdo praktikuje principy hypnózy (byť nevědomě), může na lidi působit a ovlivňovat je způsobem, který Bůh pro člověka nikdy nezamýšlel. Také tyto principy se v některých křesťanských kruzích mohou zaměňovat za moc Ducha Svätého.

Rozvíjení potenciálu síly duše bez Boha představuje vážné nebezpečí. Bůh nám dal tu sílu, abychom se Mu poddali a byli mu k dispozici.

Tak žil Ježíš. On umrtvoval sám sebe a zřekl se žít z vlastních sil. Místo toho se naprosto spoléhal na Otce a ve svém životě i ve službě neustále hledal moc Ducha Svätého.

Víme, že Ježíš často odcházel do pustiny, aby se modlil (Lk 5,16). Během posledních dnů před ukřižováním ve dne učil v chrámě a v noci odpočíval na Olivové hoře – bezpochyby proto, aby se mohl dlouho a nerušeně modlit (Lk 21,37n).

Žít vírou znamená žít jako On – neustále se ve všem spoléhat na Otce.

Jen to, co vykonáme z Boží moci, je věčné. Vše ostatní zanikne. Bible říká, že člověk, který spoléhá na Boha, je jako strom zasazený u řeky, jehož kořeny mají dostatek vláhy (Jr 17,5-8). Tak žil Ježíš. Jako člověk – neustále čerpal z duchovního zřídla, z Ducha Svätého, z řeky, která vychází z Boha.

Ježíš nad pokušením nevítežil díky lidskému odhodlání, ale díky tomu, že čerpal sílu od Otce, vteřinu za vteřinou. Cesta „sebezapření“ [*„zapři sám sebe“ Mt 16,24*], o které Ježíš mluvil a kterou vyučoval, není duševní sebeovládání, jaké učí buddhismus nebo jóga. To je jiné učení, které je vzdálené učení Písma, jako nebe od země.

Ježíš učil, že ze sebe člověk není schopen žít a sloužit Bohu tak, jak si Bůh přeje. Řekl, že jsme na Něm závislí, jako větvička na kmeni, která, aby mohla nést ovoce, čerpá mízu

z kmene. „Beze mne“, řekl, „nemůžete činit nic“ (J15,5). To, co by se nám tedy podařilo vykonat bez pomoci Ducha Svatého, bude považováno za NIC.

Z toho důvodu je nanejvýš důležité, abychom se neustále nechávali naplňovat Duchem Svatým“ (Ef 5,18).

Sám Ježíš byl plný Ducha Svatého a pomazaný k službě (Lk 4,1.18). Žil a vše konal pro Otce v moci Ducha. To vše bylo možné jedině díky tomu, že jako člověk byl chudý v duchu.

Ježíš si uvědomoval slabost tělesné schránky, kterou na sebe vzal. Proto neustále hledal příležitost být o samotě a modlit se. Kdosi řekl, že podobně jako turisté, kteří v cizím městě hledají dobré hotely a významné pamětihodnosti, Ježíš usilovně vyhledával odlehlá místa, kde by se modlil.

Hledal moc, aby překonal pokušení a umrtvil sílu duše. Nikdo z lidí si nebyl tolik vědom slabosti těla jako Ježíš, a proto hledal Otcovu tvář v modlitbě ku pomoci, jako nikdo jiný. Ve dnech svého pozemského života se modlil s „hlasitým křikem a slzami“. To byl důvod, proč Ho Otec mocně posiloval, více než kohokoli jiného. Díky tomu se Ježíš nikdy nedopustil hříchu a nikdy nejednal ze síly své duše (Žd 4,15; 5,7-9).

Není příznačné, že v evangeliích se slovo „modlit se“ či „modlitba“ ve spojení s Ježíšem vyskytuje 25krát?

V tom tkví tajemství Jeho života a díla.

Ježíš se modlil před důležitými událostmi, ale také po velkých úspěších. Když zázračně nasýtil pět tisíc, odešel na horu do ústraní, aby se modlil. Bezpochyby proto, aby odolal pokušení pýchy nebo uspokojení z toho, co vykonal a aby očekával na Otce a nabyt tak nových sil (Iz 40,31). My se zpravidla modlíme, když před sebou máme nějaký důležitý úkol, který máme pro Pána vykonat. Kdybychom si ale zvykli dělat to jako Ježíš a stáli v očekávání před Otcem i po tom, co tu práci vykonáme, ochránili bychom se před pýchou, a byli bychom připraveni na větší úkoly, které máme pro Pána ještě vykonat.

Čím měl Ježíš více práce, tím více se modlil. Byly chvíle, kdy se nestačil ani najíst nebo si odpočinout (Mk 3,20; 6,31.33.46), vždy si ale udělal čas na modlitbu. Věděl, kdy má odpočívat a kdy se modlit, protože se nechal vést Duchem.

Být chudý v duchu je nutným předpokladem efektivní modlitby. Modlitbou vyjadřujeme, že potřebujeme Boží pomoc a že na ní očekáváme. Má-li mít modlitba smysl, nemá-li být pouhým rituálem, musíme jednou pro vždy uznat, že žít jako křesťan nebo sloužit Bohu z vlastních sil není možné.

Ježíš v modlitbách neustále hledal Boží moc a nikdy se nezklamal. Díky modlitbě tak mohl vykonat věci, které by ani On nebyl schopen učinit, kdyby se o to pokoušel jinou cestou.

Ten, kdo má ohledně vítězství nad hříchem pevnou sebedůvěru, se bude stále spoléhat na „sílu těla“. Takový člověk musí být nejdříve zlomen, a pak teprve bude moci poznat Boží vítěznou moc. Bůh proto dopouští, aby člověk měsíc co měsíc stále znovu zažíval porážky, dokud nedojde až na dno svých sil a neuzná, že sám to nedokáže. V té chvíli na něj Bůh vylije Ducha milosti, uvede ho do vítězného života a začíná v jeho životě zjevovat Svou slávu.

Když jsme slabí, tehdy jsme opravdu silní (2K 12,10).

Abraham zplodil Izmaela svojí přirozenou silou. Bůh ho nepřijal a přikázal Abrahamovi, aby ho poslal pryč (Gn 17,18-21; 21,10-14). Až se před Kristovým soudem bude projednávat to, co jsme vykonali svým dobře míněným úsilím a co jsme zplodili přirozenou silou, aniž bychom se spolehli na Boha, řekne i nám, že to nepřijal. Všechno to dřevo, seno a sláma pak shoří na popel.

Přetrvá jen to, co je vykonáno „skrze Boha“.

Až když byl Abraham impotentní – když ztratil své přirozené schopnosti plodit potomstvo – pak se skrze Boží moc narodil Izák, syn, který byl pro Boha přijatelný.

Jeden Izák je pro Boha víc než tisíc Izmaelů. Po zkoušce ohněm bude mít jeden gram zlata větší cenu než kilogram dřeva. Málo, které vykonáme v moci Ducha Svatého je mnohonásobně cennější než mnoho, které vykonáme z vlastních sil.

Dobré skutky a služba Bohu z vlastních sil budou vždy jen a jen poskvřené hadry - před obrácením i po něm. Avšak spravedlnost, která je z víry a služba, která se spoléhá na Ducha Svatého, se v den svatby Beránkovy stanou naším svatebním rouchem (Zj 19,8). To je rozdíl! Na jedné straně poskvřené hadry, na druhé svatební roucho! Vše závisí na tom, zda jsme žili z vlastní síly nebo z Boží moci.

Ježíš ve své službě spoléhal na moc Ducha Svatého. Neodvážil se zahájit svou službu kázání, dokud nebyl pomazán Duchem Svatým. Třicet let žil v dokonalé svatosti skrze moc Ducha Svatého, takže Otec mohl dosvědčit: „Toto je můj milovaný Syn, v němž jsem našel zalíbení“ (Mt 3,17). Ke službě však přesto potřeboval pomazání Ducha. Proto se modlil, aby byl pomazán, a stalo se (Lk 3,21). A protože miloval spravedlnost a nenáviděl nepravost více než kdo jiný, byl pomazán nade všechny (Žd 1,9). V důsledku toho byli lidé Jeho službou vysvobozováni z pout Satana. To bylo hlavním účelem a primárním projevem onoho pomazání (viz Lk 4,18 a Sk 10,38).

Boží dílo se nedá konat skrze lidské nadání či schopnosti. Když se obrátí lidé, kteří mají přirozené nadání často si myslí, že svůj intelekt a schopnosti působit emocionálně na druhé smějí užívat, aby druhé ovlivnili pro Boha.

Mnoho křesťanů si plete výřečnost, umění logicky myslet a umění srozumitelně mluvit s dary Ducha Svatého. Jde ale jen lidské schopnosti a Boží službě jsou na překážku, pokud

na ně spoléháme. Dílo, které konáme ze své síly, nepřetrvá na věčnost. Jistě zanikne. A pokud k tomu nedojde ještě v tomto čase, pak se to stane před Kristovým soudem.

Ježíš se nespoléhal na své řečnické schopnosti ani na schopnost lidmi citově pohnout, aby je přitáhl k Bohu. Věděl, že kdyby jednal ze své síly, oslovil by emocionální a rozumovou stránku svých posluchačů, ale nepomohl by jim duchovně. Ze stejného důvodu se nikdy nepokusil přitáhnout lidi k Bohu formou nějakého hudebního nebo zábavního programu.

Nepůsobil na city svých posluchačů ve snaze přivést je do horečného emocionálního vypětí, aby se vydali Bohu. Skutečně, Ježíš nikdy nepoužil nic z těchto psychologických metod, jaké tak hojně používají dnešní evangelisté a kazatelé. Citového vzrušení nebo nadšení davu nikdy nevyužil, aby lidi ovlivnil. To jsou metody politiků a trhovců a to On nebyl ani jedno.

Jako služebník Jahva, ve všem, co dělal, spoléhal jen a jen na Ducha Svatého. Ti, kteří Ho následovali, mohli díky tomu vejít do hlubokého osobního vztahu s Bohem.

Ježíš neužíval duševní schopnosti k ovládnutí druhých, aby přejali Jeho způsob myšlení. Nikdy se neprosazoval na úkor druhých. Všem dával svobodu Ho odmítnout, pokud se tak rozhodli. Duševní křesťanští vůdci panují nad svěřeným stádem a svými spolupracovníky silou své osobnosti. Lidé se takovým vůdcům podřizují, obdivují je a poslouchají je na slovo.

Kolem takového vůdce se shromažďují zástupy a mohou být v jednotě. Je to ale jen jednota v oddanosti jejich vůdci. Takoví vůdci nedovedou rozlišovat mezi duší a duchem, a proto si o sobě často myslí, že mají moc Ducha Svatého. Podobně svedeni jsou i ti, kdo je následují. Jasně světlo Kristova soudu však odhalí, že to, co pokládali za Ducha Svatého, bylo duševní a Božímu dílu dokonce bránilo.

Existují političtí a náboženští vůdci, kteří dovedou využít své lidské charisma a uchvátit zástupy silou své osobnosti, díky svým řečnickým schopnostem apod.

Takovým vůdcem Ježíš nebyl. A takovým by neměl být žádný křesťan. Měli bychom se bát použít svou duševní sílu, protože je to porušení Božího zákona daného člověku a nemůže to působit nic než překážku Božímu dílu.

Silou duše lze v druhých vypůsobit vnější změny a nastolit určitou formu zbožnosti, avšak bez hlubší oddanosti Bohu a bez vítězství nad hříchem v osobním životě.

Skutečné duchovní dílo nelze nikdy konat z vlastních sil, ale jedině mocí Ducha Svatého. Ježíš to věděl, a tak neustále zapíral sám sebe. Díky tomu mohl ve velice krátké době vykonat hluboké a trvalé dílo v těch, kteří ho následovali.

Nikdy se neprosazoval na úkor druhých, nikdy nad nikým nepanoval, nikdy se nesnažil někoho ohromit řečí, ani intelektem. Neusiloval o to, aby se lidem zalíbil, ale aby jim pomohl.

Duševní křesťané jsou více zaujatí tím, aby se líbili druhým, než tím, aby jim prospěli. Duševní křesťanští vůdci poutají lidi k sobě, místo ke Kristu jako k Hlavě, a to znamená, že nebudují pravou církev.

Ti, kdo jsou vysoce vzdělaní a lidsky schopní a slouží Slovem, by tak měli činit s bázní a třesením jako Pavel (1K 2,1-5), aby se víra posluchačů nezakládala na slovech lidské moudrosti, ale na moci Boží.

Ježíš si po všem čas dobře uvědomoval, že tělo je slabé. Řekl, „Syn nemůže sám od sebe činit nic“ (J 5,19). Proto Ježíš vedl intenzivní modlitební život. Proto mohl Otec skrze Ježíše vykonat všechny své skutky (J 14,10).

Právě takový postoj spoléhání se na Boha nám zabrání užívat zdroje, které Bůh zakázal, a o kterých Ježíš řekl, že je máme nenávidět – totiž svůj život a sílu své duše. Pak bude Duch Svatý skrze nás moci zjevovat slávu Páně.

Žijeme-li vírou (spoléháme-li se na Pána, protože víme, že jsme na Něm závislí) a je-li práce, kterou konáme skutkem víry, pak budeme skutečně stavět ze zlata, stříbra a drahých kamenů.

Proto si položme druhou otázku:

ZŘÍKÁM SE JEDNAT ZE SVÉ SÍLY A DÁVÁM VE SVÉM ŽIVOTĚ MÍSTO BOŽÍ MOCI?

KAPITOLA 8

ŽÍT PRO BOŽÍ SLÁVU

„Pro Něho jsou všechny věci“ (Ř 11,36).

Bůh je Alfa i Omega, Počátek i Konec, ten První i Poslední. Všechno věčné pochází od Něho a je pro Něho.

Bůh stvořil všechny věci ke své slávě. V tom není sobecká touha, abychom Ho oslavovali. Je naprosto svébytný a nepotřebuje od nás nic. V Jeho dostatku a plnosti Mu žádnou svou obětí nemůžeme ničím přispět. Když chce, abychom hledali (usilovali o) Jeho slávu, je to především pro naše nejvyšší dobro, abychom nezůstali soběstřední a ubozí.

Bůh vložil do stvoření zákon, že středem všeho je On sám. Tento zákon mohou porušovat pouze morální bytosti se svobodnou vůlí. Vše neživé radostně poslouchá svého Stvořitele

a oslavuje Ho. Adam tento zákon porušil a důsledky toho vidíme v bídě, do které se lidstvo dostalo.

V modlitbě, kterou Pán učil své učedníky, říkáme, „Posvěť se jméno Tvé.“ To byla největší touha Pána Ježíše. Modlil se „Otče, oslav své jméno“ a ochotně šel cestou kříže, neboť ta vede k Boží slávě (J 12,27n). Pán Ježíš měl horlivou touhu, která v Jeho životě převládala nade vším – oslavit Otce.

Vše, co dělal, vedlo k tomu, aby oslavil Otce. V Jeho životě se nemísila svatost spolu se světskostí. Vše v Něm bylo pouze svaté. Pro Boží slávu vyráběl stoly a židle. Pro Boží slávu kázal a uzdravoval nemocné. Nerozlišoval dny, každý den pro Něho byl stejně svatý. Peníze, které dával na Boží dílo nebo chudým, byly pro Něho stejně svaté, jako ty, které používal na každodenní potřeby.

Ježíšovo srdce bylo v každém čase v dokonalém Božím odpočínutí, protože nehledal nic než Otcovu slávu a to, aby od Něho došel uznání. Žil před Boží tváří a lidskou čest a slávu nevyhledával.

Řekl: „Kdo mluví ze sebe, hledá vlastní slávu“ (J 7,18).

Duševní křesťan, i když vypadá nebo předstírá, že mu jde o Boží slávu, ve skutečnosti v hloubi srdce touží po vlastní cti. Svoji čest Ježíš nikdy nevyhledával.

To, co vymyslí člověk a prosadí se skrze lidský um a nadání vede vždy k lidské slávě. Co má svůj počátek v duši, oslavuje stvoření.

Na věčnosti, ať v nebi či na zemi, nebude nic z toho, co působí čest a slávu člověku.

Na věky přetrvá a branami věčnosti projde jen to, co je z Boha, skrze Boha a pro Boha.

Hodnotu, jakou má skutek v Božích očích a zda ho Bůh přijímá nebo ne určuje motiv.

Co děláme je důležité, avšak proč co děláme, je ještě mnohem důležitější.

Je známo, že Ježíš očekával na Otce, aby přijal Jeho plán, aby měl moc Jeho plán naplnit a aby veškerou Boží vůli vykonal pouze Boží mocí. To ale není všechno. Jak jsme četli v předchozí kapitole, po velkých úspěších odcházel, aby se modlil a vzdal slávu Otcovi. To Jemu vždy přinesl ovoce své práce jako obětní dar. Nehledal slávu pro sebe a ani ji nepřijímal (J 5,41; 8,50). Pověst o Něm se šířila stále víc, On však odcházel do pustin, aby vzdal slávu Otcovi (Lk 5,15n). Žil v pevném odhodlání nikdy si nepřivlastnit Otcovu slávu.

Tento postoj zachovával neustále a na konci svého života mohl pravdivě prohlásit, „Otče, oslavil jsem Tě na zemi“ (J 17,4). Ježíš přišel na zem, aby oslavil Otce. S tímto cílem prožil každý den svého života. Upřímně se modlil, aby byl vždy oslaven jen a jen Otec, ať to stojí, co to stojí. Nakonec vzdal Otcovi poctu svou smrtí. Vyvýšil Ho tak, a oslavil Jej na zemi jako v nebi.

Pavel říká, že v den, kdy oheň vyzkouší dílo každého člověka (1K3,13), se každý dozví, PROČ jsme pro Pána pracovali (1K 4,5). V ten den Pán odhalí a posoudí motivy každého.

Duševní službou vyvyšujeme sebe a poutáme lidi k sobě místo k Bohu. Zástupy přijdou, aby si poslechli naše kázání. Když se jim zalíbí, přijdou si nás poslechnout znovu. Pak nás začnou obdivovat a chválit. Když však odejdeme jinam, upadnou do stejného duchovního stavu, v jakém byli předtím i po všech těch kázáních, která vyslechli. Skutečným testem díla člověka je duchovní stav jeho posluchačů po jeho úmrtí. Pak se ukáže, zda sloužil duševně nebo duchovně.

Poslední den ukáže, že všechna služba, která lidi přitahovala k nám (místo ke Kristu), je dřevo, seno a sláma, neboť oslavovala jen člověka.

Ježíšova služba byla duchovní. Víme to z toho, že lidé, kteří Ho následovali a které tu po sobě zanechal, (i když jich byla jen hrstka) nežili z vlastních sil, ale z moci Ducha. Chceme-li zjevovat Jeho slávu, musíme Ho v tom následovat.

Duševní služba a život duševním způsobem připravuje cestu pro nástup a celosvětové přijetí antikrista – někoho, kdo bude zcela duševní. Povýší se nade vše a potáhne k sobě zástupy skrze divy a zázraky (2Te 2,3-10).

Upozorňovat na sebe a na své výkony je charakteristickým znakem ducha antikrista. Panovat nad svědomím druhých, když jim říkáme, co mají nebo nemají dělat, kam chodit a kam ne, je duševní. Duchovní služba poskytuje lidem radu. Chtít ovládat je duševní.

Ježíš ty, kteří Ho následovali, nikdy k ničemu nenutil. Respektoval svobodu volby, kterou Bůh člověka obdařil.

Nikomu nepřikazoval, ale se stal služebníkem všech lidí.

Kázat z pozice síly je snadné. Kázat ale z pozice služebníka už tak snadné není (2K 4,5). Když vnucujeme druhým své názory duševními prostředky, děláme z nich své zajatce.

Pokud si horlivý nadšenec není vědom, že užívá své duševní síly, ani si nevšimne, že získává lidi pro sebe, místo pro Krista. Boží dílo nelze konat mocí nebo silou člověka, ale pouze mocí Ducha Svatého. A jedním ze znaků působení Ducha Svatého je svoboda (2K 3,17) – dokonalá svoboda volby, kterou ponechává každému.

Je důležité si uvědomit, jak jedná dobrý rodinný sluha. Tiše servíruje na stůl, a když vše vykoná, tiše odejde do kuchyně. Nechová se důležitě ani okázale, a těm, kdo jsou u stolu, neříká, co mají dělat. Kdo ale je ochoten být Pánu takovým sluhou?

Kdosi řekl: „Je jen jediná oblast, kde smí služebník panovat, a tou oblastí je jeho vlastní život. Druhé může duchovně dovést jen tam, kam sám dospěl ve své vládě nad sebou. Duchovní služebník slouží pouze mocí, kterou dostal od Boha. Tu však dostává výhradně k tomu, aby sloužil druhým v jejich potřebách. Pokud ji užívá, aby nad druhým člověkem

panoval a k něčemu ho nutil, odradí ho a ten si možná nakonec půjde svou cestou. Úkolem služebníka je pracovat tak, aby lidé navázali živý vztah s Bohem, který působí všechno, a ne je poutat k sobě (1K 12,6).“

Ježíš hledal Boží slávu. Byl hotov vydláždít a připravit cestu svým apoštolům, aby mohli vykonat něco ještě většího, než On (J 14,12). To větší bezpochyby bylo vybudovat církev, jejíž údy budou jedno, jako Otec a Syn (J 17,21-23). Za Ježíšova života na zemi takové jednoty nemohli dojít ani jediní dva z Jeho učedníků. Každý hledal jen to své. Avšak po Letnicích se stalo jedno mnoho z Jeho učedníků, jak si přál. To byl onen větší skutek.

Ježíš připravil cestu druhým, aby mohli konat větší věci. Zemřel, položil základ a Jeho učedníci na něm stavějí.

Ježíš neměl vlastní zájmy. Nevadilo Mu, když zásluhy za to, co vykonal On, získal někdo jiný, pokud byl oslaven Otec. V takovém duchu musíme žít, máme-li přisluhovat životu církve a napomáhat tak jejímu budování do plnosti těla Kristova.

Ježíš žil tak bezvýhradně a naplno před tváří svého Otce, že když vstal z mrtvých, neusiloval se obhájit před těmi, kteří Ho ukřižovali nebo se jim ukázat, aby učinil sobě zadost.

V očích světa a židovských vůdců byla Ježíšova služba naprosté fiasko. Kdyby byl Ježíš duševní, zatoužil by se vrátit a ukázat se po svém zmrtvýchvstání vůdcům lidu, aby je ohromil a prokázal jim svou pravost. To On ale neudělal. Ukázal se pouze těm, kdo v Něho uvěřili.

Tehdy nebyl Otcův čas, aby se mu dostalo takového zadostiučinění, a proto čekal. A ten čas dosud nenastal.

Svět Ježíše stále nechápe a většina lidí jeho život vidí jako prohru. Svůj pozemský život začal potupným narozením ve chlévě a skončil potupnou smrtí na kříži mezi dvěma nejhoršími zločinci. Tehdy Ho tento svět viděl naposledy.

Ježíš byl připraven, že lidé budou jeho život vidět jako neúspěch. Záleželo Mu ale jen na tom, aby byl oslaven Otec. Nežil a nesloužil v touze, aby Ho lidé obdivovali, a proto Otec jednoho dne veřejně prokáže Jeho pravost s velikou ctí a slávou. Ten den se před Ním skloní každé koleno a každý jazyk vyzná, že Ježíš Kristus je Pán – i to však bude k slávě Boha Otce (Fp 2,11).

A tak si položme třetí otázku:

ODMÍTÁM SLÁVU OD LIDÍ A TOUŽÍM SVÝM ŽIVOTEM OSLAVIT POUZE BOHA?

KAPITOLA 9

NEVĚSTA KRISTOVA

Na posledních stránkách Písma můžeme vidět zakončení díla Ducha Svatého – Nevěstu Kristovu. Vidíme tam ale také produkt Satanova padělatelství – Nevěstku.

Jan říká, „Uviděl jsem SVATÉ MĚSTO, NOVÝ JERUZALÉM, jako NEVĚSTA okrášlená, jak sestupuje od Boha a ZÁŘÍ BOŽÍ SLÁVOU jako jaspis, jasně jako křišťál“ (Zj 21,2.11).

Ještě před tím, než ve vidění spatřil Nevěstu Kristovu, viděl Nevěstku – tu duchovní cizoložnici, která vyznává, že miluje Boha, ve skutečnosti však miluje tento svět (Jk 4,4). Ona je falešné křesťanství. Má vnější formu zbožnosti (navenek správné učení), ale nemá její moc (nemá v sobě Boží život) (2Tm 3,5).

Jan říká, „Viděl jsem ženu, VELIKÝ BABYLON, MATKU NEVĚSTEK, a hlas řekl, „Padla, velká říše Babylon. Uvidí DÝM Z JEJÍHO POŽÁRU. Její dým stoupá na věky věků“ (Zj 17,3.5; 18,2.9; 19,3).

Ten kontrast je obrovský. Zatímco Nevěsta prošla ohněm soudu a „září Boží slávou jako vzácný klenot“, Nevěstka v něm shořela na popel a dým jejího požáru stoupá na věky, neboť to, co ji tvořilo, bylo hořlavé.

Nevěsta Jeruzalém a Nevěstka Babylon jsou dva systémy – první je od Boha, a druhý je „pozemský, duševní, démonický“ (Jk 3,15).

Podívejme se nejprve na Babylon.

Název Babylon se odvozuje od věže v Babelu, jež byla vybudována z lidského rozhodnutí, lidskými silami a k slávě člověka.

„Řekli jeden druhému (Z LIDSKÉHO ROZHODNUTÍ), vybudujme si (LIDSKÝMI SILAMI) město, a uděláme si jméno (K SLÁVĚ ČLOVĚKA)“ (Gn 11,3n).

Po mnoha letech, když Král Nabúkadnesar vystavěl město Babylon, hlavní město svého velkého světového impéria a pohlédl na ně, prohlásil ve stejném duchu: „Tak tedy toto je ten velký Babylon, který jako sídlo královské jsem já (Z LIDSKÉHO ROZHODNUTÍ) vybuodoval silou své moci (LIDSKÝMI SILAMI) a ke cti svého majestátu (K SLÁVĚ ČLOVĚKA)“ (Da 4,27).

Babylonská věž propadla soudu. Podobně Nabúkadnesar, díky svému vychloubání na sebe uvedl neprodlený Boží soud (Da 4,28-30). Vše, co pochází z lidského rozhodnutí, uskutečňuje se lidskými silami a vede k slávě člověka, ukončí Boží soud. Vše, jakkoli velké nebo slavné, co vykonal člověk ve své síle, zanikne, i kdyby se jednalo o práci „křesťanskou“.

„Široké hradby Babylonu budou zcela zbořeny, jeho vysoké brány budou spáleny ohněm; STAVITELÉ Z MNOHA NÁRODŮ („křesťanští“ pracovníci?) SE NAMÁHALI ZBYTEČNĚ, JEJICH PRÁCI POZŘE OHĚN!“ (Jr 51,58).

Jeruzalém, naproti tomu, je Město Boží (Žd 12,22). V době Staré smlouvy zde byl vystavěn Boží chrám. Jeruzalém, Boží příbytek, má svůj původ v Boží Svatyni, kterou udělal Mojžíš (Ex 25,8).

Mojžíš tento Příbytek vytvořil přesně podle plánu, který dostal od Boha.

„...udělal všechno tak, jak mu Hospodin přikázal“ (Ex 40,16). To, co udělal, bylo (Z BOŽÍHO ROZHODNUTÍ).

Příbytek byl vystavěn lidmi, které Bůh obdařil svou mocí:

„Hleď, povolal jsem Besaleela... naplnil jsem ho Božím Duchem...“ (Ex 31,1-5) (BOŽÍ MOCÍ).

Byl vystavěn k slávě Boží:

Hospodinova sláva naplnila příbytek (Ex 40,34) (K BOŽÍ SLÁVĚ).

Jen to, co je z Boha, co je učiněno Jeho mocí a je jen k Jeho slávě, přetrvá na věky. Takové dílo, když projde ohněm, zazáří jako klenot, neboť je ze zlata, stříbra a drahého kamení.

Když porovnáváme první a poslední stránky Bible, vidíme, že mluví o dvou stromech (o stromu života a o stromu poznání dobrého a zlého), které představují dva neslučitelné systémy – Jeruzalém a Babylon.

Co se narodilo z Ducha – z Boha, skrze Boha a pro Boha, zůstává na věky. Co se narodilo z těla – z člověka, skrze člověka a pro člověka, zanikne.

Éra člověka se nachází mezi Genesis a Zjevením. Chtě nechtě jsme součástí jednoho z těchto dvou systémů – buď toho, který vyvyšuje a oslavuje Boha nebo toho, který vyvyšuje a oslavuje člověka. Jeden následuje Krista, druhý následuje Adama. Jeden žije z Ducha, druhý žije z těla a duše.

Boží hlas slyšeli oba, Ježíš i Adam. Rozdíl byl v tom, že jeden poslechl, druhý ne. Právě tak, řekl Ježíš, tomu bude s tím, kdo slyší Jeho hlas – jeden poslechne a svůj dům vystaví na skále, která se na věky nepohne; druhý neuposlechne a svůj dům vystaví na písku a jeho koncem bude zkáza (Mt 7,24-27).

Dva domy, o kterých Ježíš mluvil, jsou Jeruzalém a Babylon.

I dnes jsou lidé, kteří jsou ospravedlnění vírou. Vstoupili do Nové smlouvy zpečetěné

Ježíšovou krví, následují Ho a řídí se poslušně Boží vůlí (jak je zapsána v kap. Mt 5 až 7). Stavějí tak na skále a mají podíl na Jeruzalémě. Patříme-li skutečně do této společnosti či ne, zjistíme, když čteme oddíl Matouše 5 až 7.

Právě tak jsou i dnes takoví (a těch je naprostá většina), kteří slychají Ježíšova slova z oddílu Matouše 5 až 7, ale tím, že ospravedlnění, víru a milost chápou nesprávně, žijí ve falešné jistotě a nedbají na Ježíšova slova o poslušnosti. Stavějí tak na písku - Babylon, a ten zanikne na věky.

Takoví lidé se považují za „křesťany“, vždyť Ježíš řekl, že muž, který stavěl na písku, byl posluchačem Jeho slov. Určitě nebyl pohan, když četl Bibli a chodil do církve. Jeho jediným problémem bylo, že neuposlechl, a proto nemůže mít podíl na věčném spasení, které Ježíš zaslíbil těm, kdo ho poslouchají (Žd 5,9). Neměl tu pravou víru, neboť nekonal skutky poslušnosti, v nichž by jeho víra došla naplnění (Jk 2,22.26).

Ti, kdo náleží (jsou v) Adamovi, následují svou hlavu. Rovněž oni neuposlechl zjevenou Boží vůli a nechali se Satanem přesvědčit, že „jistě nezemřou“ (Gn 3,4), budou-li spoléhat na to, že „přijali Krista“. Drží se tak falešné jistoty a zůstávají v Babylonu.

Ti, kdo náleží (jsou v) Kristu, se poznají podle toho, že „žijí tak, jak žil On“ (1J 2,6) v poslušnosti Boží vůli. To jsou Kristovi bratři a sestry (Mt 12,50) a jsou součástí Jeruzaléma.

V Ježíšově podobenství na konci oddílu Matouše 5 až 7 vidíme, že domy obou mužů, moudrého i blázna, stály po určitou dobu vedle sebe, jako dnes Jeruzalém a Babylon, dokud neudeřily přívalové deště a ničivá povodeň. V době, kdy se blázen zabýval pouze vnějším vzhledem (aby měl dobré svědectví od lidí), moudrý muž se na prvním místě staral o pevné základy (niterný život v srdci před Boží tváří).

Jakmile přišel déšť a udeřil příval (Boží soud), byly prověřeny nejprve základy, neboť „Přišel čas soudu a první na řadě je Boží dům. Je-li to, co se děje nám, teprve začátek, jaký konec čeká ty, kdo neposlouchají Boží evangelium? Je-li spravedlivý stěží spasen, co bude s bezbožným a hříšníkem?“ (1Pt 4,17n).

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích. Mnozí mi v onen den řeknou: ‚Pane, Pane, což jsme tvým jménem neprorokovali a tvým jménem neučinili mnoho mocných činů?‘ A tehdy jim vyznám: ‚Nikdy jsem vás neznal (je přece psáno: ‚kdo hřeší, ten Ho nepoznal‘ - 1J 3,6). Odejděte ode mne, činitelé nepravosti (Mt 7,21-23).“

Všimněte si, že mnozí se považují za křesťany (vždyť Ježíše oslovují „Pane“) a dokonce velmi emocionálně („Pane, Pane“!), avšak svou vůli ve svém životě nepodřídili vůli Boží a Pán je odmítne jako ty, které nezná.

Pro Jeruzalém je charakteristickým znakem svatost. Je nazván „SVATÉ Město“ (Zj 21,2). Babylon se vyznačuje svou velikostí. Je nazván „VELIKÉ město“ (Zj 18,10). Zjevení jej

jedenáctkrát nazývá „veliký“.

Ti, kdo žijí v opravdové svatosti, poslouchají Boha a milostí skrze víru získávají účast na Kristově povaze, jsou společně budováni v Jeruzalém. Avšak ti, kdo zde na zemi usilují o velikost (dobré svědectví od lidí a lidskou chválu) budují Babylon a stávají se jeho součástí.

Již devatenáct století se ozývá volání k Božímu lidu, „Vyjděte z ní (z Babylonie) MŮJ LIDE, abyste neměli účast na jejích hříších a nedostali z jejích ran“ (Zj 18,4).

S přibližujícím se koncem tohoto věku, je to volání stále naléhavější a je skutečně smutné, že Boží lid může být součástí Babylonu. Mohlo by se totiž stát, že bude odsouzen spolu s ní, pokud to jasné Boží volání nevezme vážně. V ten den nikoho nezachrání, že zastával pravé učení, nebo učinil „rozhodnutí pro Krista“, pokud podle toho pravého učení také nežil a nekonal skutky poslušnosti, neboť teprve tím člověk prokazuje pravost své víry.

Když Bůh učinil člověka ke svému obrazu, činil to v touze, aby člověk získal podíl na Božské přirozenosti a zjevoval Jeho slávu.

A když člověk padl, Bůh byl ochoten zaplatit jakkoli vysokou cenu. „Poslal svého Syna v podobnosti těla hříchu a jako oběť za hřích a odsoudil hřích v těle“ (Ř 8,3). Padlému člověku uchystal Cestu, díky níž by se mohl obnovit a navrátit tam, kde by se mu ještě jednou dostalo možnosti naplnit Boží záměr.

Otec, Syn i Duch Svatý společně pracují na vykoupení člověka a jeho proměně. A ačkoli mnoho lidí ve svém bláznovství Bohu neodpovídá, Boží záměr se přece naplní díky ostatku (těm nemnoha, kteří tu úzkou cestu k životu nacházejí) a kteří se poddali Bohu jako Ježíš, a skrze které Bůh zjeví svou slávu, nejen zde v čase, ale také na věčnosti, když na nich prokáže, jak nesmírné je bohatství Jeho milosti, již se jim dostalo skrze Ježíše Krista.

Jemu buď veškerá sláva nyní i na věky.

Kdo má uši k slyšení, ať naslouchá.

Copyright - Zac Poonen (1977)

Tato kniha podléhá autorským právům, aby se zabránilo zneužití.

Bez písemného souhlasu autora nesmí být

vytištěna ani přeložena.

Povolení je však uděleno ke stažení nebo tisku kterékoli části této knihy

za předpokladu, že je distribuována zdarma,

za předpokladu, že nebudou prováděny žádné změny

a za předpokladu, že bude uvedeno jméno a adresa autora,

*a pokud toto prohlášení o autorských právech bude uvedeno
na každém výtisku.*

Pro další informace prosím kontaktujte: vydavatele